

X' οὕτω καθήλας εἰς μέλαιναν Πλουτέως ἀβυσσον.
Καὶ σὺ μὲν ἐκεῖθι νῦν χαίρεις, λόγων δὲ σῶν
Χρη' ἔστιν ἡν ἀκαδημία, καὶ Σάλοι, πατρίς σου.

ΑΡΚΗΣΙΛΑΟΣ.

28 11 Αρκεσίλαος, Σεύθου, ἢ Σκυθίου, ὡς ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐν τρίτῳ χρονικῶν, 2 Πιτανεύου τῆς Λιολίδος. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς 3 μέσης ἀκαδημίας καταρξίας πρῶτος, 4 ἐπισχῶν τὰς ἀποφάσεις διὰ τὰς ἐναντιότητάς τῶν λόγων, 5 πρῶτος δὲ καὶ ἐς ἐκείτην ἐπεχειρήσει, 6 καὶ πρῶτος τὸν λόγον ἐκίνησε τὸν ὑπὸ Πλάτωνος πα-

1 Arcesilau.] Quem Cicero ubique Arcesilau vocat, nec Crantoris, sed Polemonis discipulum fuisse dicit; in extremo v. de Fin. ponit tamen utriusque auditor fuisse. Aldob.

2 ἐπισχῶν] Ep. Πιτάνος. Henr. Steph.
3 Mediam primum constituit Academiam.] Quam Cicero novam appellare conluevit, ut in proemio libri diximus. Laertius autem mediam ponit inter veterem Platonis, & novam Lacydis, cum tamen Arcesilae ac Lacydis eadem sit ratio, quod in eodem proemio offendimus. Ego autem S. Augustino potius, quam Laertio assentior, qui in 111. libro contra Academicos, tertie Academicæ, si qua ea sit, auctorem non Lacydem, ut Laertius, sed Carneadem fuisse dicit. Aldob.

4 Ἐπισχῶν τὰς ἀποφάσεις] Ἀπόφασις hoc loco est quam ἀποφασίζοντες dicunt οἱ ἐν τῷ πρώτῳ, ex summi præceptoris doctrina: hoc est, ratio aliquid affirmans vel negans. Lapsus est igitur Ambrosius, qui ἀπόφασις accipit pro negatione, ut ab Aristotele fieri amat. quum hoc loco, non magis negationem quam affirmationem significet, & hoc est quod ait infra, Arcesilauus ἀπὸ πρώτων ἐπίσχῶν. H. Casaub.

5 ἐναντιότητες] Ἐναντιότητες. Quod est consentaneum erat, qui, ut ipse, nihil affirmabat, sed contra omnia dicebat. Aldob.

6 Primum etiam in utramque partem disseruit.] Cur primum? si quidem & Socrates & Plato id priores fecerant? quia claris & apertius quam Plato, ait Socrates id professus est, quippe qui vel impudentiæ criminis reprehensus sit, quod contra omnia diceret proficeretur: cuius rei testis est D. Augustinus in 111. lib. contra Academicos his verbis. Namque Carneades primo illum velut calumniantis impudentiam, qui videbat Arcesilauum non mediocriter infirmatum, derisum, ne contra omnia vellet dicere quasi οὐρανίου καὶ γῆρας, videretur. Idem.

At ita in atram descendisti Ploutia abyssum:
Tu quidem illic nunc gaudes, at sermonum vidua est Academia, et Soli patria.

ARCESILAUS.

Arcesilaus, Scythi, sive Scythi, s. h. sicut Apollodorus in tertio Chronicorum ait, Pitaneus ex Aeolide. Primus hic mediam inuexit Academiam, adensum continens propter sermonum contrarietates: primumque in utramque differere partem aggressus est. Idque orationis genus quod Plato tradiderat, per

6 Καὶ πρῶτος ἐκίνησε τὸν λόγον τὸν ὑπὸ Πλάτωνος παραδομένον.] M. Tullius 11. de Finibus, loquens de Socrate. Is enim percontando atque interrogando dicere solebat eorum opiniones, quibusvis differret, ut ad ea qua si respondissent, si quid videretur deceret, qui mor quum à posterioribus non esset ceteris, Arcesilas eum venocavit. H. Casaub.

7 Primum quoque disputandi rationem à Platone traditam inuexit.] Quod etiam Cicero non obscure significavit in Lucullo, cum Arcesilauum, quasi Saturninum quendam, philosophiam bene jam à Platone constitutam quasi tempore perturbavisse dicit: & paulo post adiecit hæc verba. Nonne iam cum philosophiam disciplinam gravissima constitisset, tum ut exortus est in oratione rep. Theronis Cratichus, qui acium reverteret, sic Arcesilas, qui constituitam philosophiam everteret? Ut autem intelligatur, qua ratione consentientis Academicæ usque ad Arcesilauum sit facta discessio, explicatio breviter ea, quæ à Cicerone quidem pluribus in locis, sed non minus à S. Augustino accipit. Plato Academicæ princeps duos esse mundos voluit, quorum alter intelligentia tantam comprehenderet, in quo veritas inest, alter sensui subiecerat, quem non sensu jam tactumque percipimus: primum verum, secundum verisimilem. Ego quicquid in hoc secundum factus est, nominavit. Ego quicquid in hoc secundum mundo vel ageretur vel inest, verisimile esse aiebat, cuius cognitionem à verisimili profectam, ut scilicet nulli suo opinionem dicebat, qua ex parte videbatur Plato his, qui non recte mentem eius perciperent, eius esse sententiam, ut nihil percipi posse afferret. non tamen negabat Plato, quin humanus animus in hoc mundo politus scilicet cognoscens primum quoque mundi veritatem inueniri posset, atque ita aliquid percipere. Hæc fuit Academicæ illius veteris discipline ratio, quam quasi sacrosanctam non facie quibusvisque tradebant, sed his tantummodo, qui

interrogationem, ac responsum, ex umbra in contentiosius certamen primus eduxit. Crantoris vero in hunc modum congressus est. Quartus erat ex fratribus, qui illi duo erant ex eodem patre, duoque eadem ex matre nati. Ex his alter, qui eadem ex matre major natus erat, Pylades: qui vero ex eodem patre, Mæreas dicebatur, quique ejus curator erat. Audivit itaque principio quidem Autolycum mathematicum, civem suum, antequam proficisceretur Athenas, quicum Sardes quoque perrexit. Deinde Xanthum Atheniensem, musicum; post quem Theophrastum auditor fuit. Tum demum in Academicam se ad Crantorem contulit. Mæreas enim frater, quem prædiximus, ad oratoriam discendam hortabatur; sed illum philosophiæ jam amor ceperat. Eum Crantor, amatorie erga eum affectus, Euripidis ex Andromeda versiculo produ-

do, rogavit,
O virgo si te sistroem, habebis gratias?
Cui ille quod mox sequitur respondit,
Duc hospes ancillam me, aut si vis conjugem.
In eadem disciplina constanter retinenda spectari jam essent & cogniti. Exiit interea Zeno princeps Stoicorum, qui cum alia quedam audivisset, & credidisset, & jam edoctus esset, ad Academicam se postremo applicavit, quam eo tempore Polemo obtinebat. Qui eundem Zeno haud satis idoneus visus est, cui Platonis mysteria committeretur ante, quam ea didicisset, quæ ab aliis acceperat. Interim Polemoni mortuo succedit Arcesilas, qui una cum Zenone Polemonem audierat: sed cum Zeno quedam à veteri Platonis sententia aliena defenderet, animamque ipsam mortalem esse diceret, nullumque alium mundum esse præter hunc sensibus subiectum, affirmaret, Arcesilas malum illud lare serpente intelligens, prudentissimo quodam consilio Academicæ sententiam occultavit, ne Platonis mysteria enunciatâ despicerentur. Itaque, ut ait Augustinus, dedocendos potius putavit homines non bene doctos, quam docendos eos, quos haud satis doctiles experiebatur. Inde illa omnia orta sunt, quæ Academicæ novæ sive mediæ tribuuntur: ut scilicet nulli suo assentiendum esse affirmarent: propterea quod nullum verum reperiretur, sed omnia in hoc inferiori mundo essent verisimilia, atque ita nihil esset, quod comprehendi posset: quam quidem sententiam neque primo Arcesilas, neque deinde Lacydes & Carneades per se ipsam sequuti sunt, sed contra Stoicos nimium corporibus tribuentes necessaria magis, quam voluntaria arma sumperunt: ut quoniam illi certam esse corporum cognitionem & veram

παροδομένον καὶ ἐποίησε δι' ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως ἐριστικώτερον. παρεβῆλε δὲ Κραντορ τούτων τὸν τρόπον. τέταρτος ἀδελφὸς ἦν, αὐτῶν καὶ δύο μὲν ἑμοπατρίους, δύο δὲ ἑμμητρίους, καὶ τῶν μὲν ἑμομητρίων πρεσβύτερον Πυλάδην, τῶν δὲ ἑμοπατρίων Μαιρέαν, ἐς ἣν αὐτῶν ἐπίτροπος. ἤκουσε δὲ κατ' ἀρχάς μὲν Ἀυτολύκου τοῦ μαθηματικῆς, πολίτου τυρχαγόνατος, πρὶν ἀπαίρειν εἰς Ἀθήνας, μετ' οὗ καὶ εἰς Σάρδεϊς ἀπεδήμησεν: ἔπειτα Ξανθοῦ τοῦ Ἀθηναίου μουσικῆς, μετ' οὗ Θεοφράστου ἀκουσεν. ἔπειτα μετῆλθεν εἰς Ἀκαδημίαν πρὸς Κραντορ. Μαιρέας μὲν γὰρ, ὁ προειρημένος ἀδελφὸς, ἤχην αὐτοῦ ἐπιτροπικῆν ὁ δὲ Φιλοσοφίας ἦρα, καὶ αὐτοῦ Κραντορ, ἐρωτικῶς διατεθείς, ἐπέθετο, ὅτι ἐξ Ἀνδρομέδος Εὐριπίδου προσενηγμένους,
Ὡ παρθέν, εἰ σώσαιμι σ', εἴη μοι χάριν;
καὶ ὅς τὰ ἐχόμενα,
Ἄχαι με, ὡ ἔξενε, εἴτε δῶμ' ἔβλεπες, εἴτ' ἄλοχον.

7 10 Ω παρθ. Repono μοι pro με, quod mendam ab operis commissum fuit. In sequenti autem versu pro ἄμω, in quibusdam legitur ὄμοιο. H. Steph.

8 Ἐπιτροπὴ εἰς σοφισμῶν, ἐπίτροπος χρείας.] Ex hoc loco facile erit dare lucem scholiaste Euripidis, qui habet Eubuli Comici versum ex isto περιφραστῶτα. quam enim ancillam traducendi Euripidis sumptis Plato comicus ex hoc versiculo qui est in Medea,

Εἴπω δ' ὅς ἄν ἴσασσι Ἕλλησὸν ἴσοι,
caudem Eubulus ex superiori sumperat. Vide scholia in illum ex Medea versiculum. H. Casaub.

11 Ἄχαι με ὡ ἔξενε, εἴτε δῶμ' ἔβλεπες, εἴτ' ἄλοχον.] Idem.

30 εκ τούτου συνηστην ἀλλήλων. * ἵνα καὶ τὸν Θεό-
Φραστον κινῶμενον Φασὶν εἰπεῖν, ὡς εὐφυῆς καὶ
12 εὐεπιχείρητος ἀπεληλυθὸς τῆς διατριβῆς εἰς
νεανίσκος. καὶ γὰρ ἐν τοῖς λόγοις ἐμβριθέστατος
καὶ φιλογράμματος ἰκανῶς γενόμενος, ἤπτετο
καὶ ποιητικῶς. καὶ αὐτοῦ φέρεται ἐπιγράμματα
εἰς Ἄτταλον οὕτως ἔχοντα,

Πέργαμος οὐχ ὅπλαις κλεινὴ μόνον, ἀλλὰ
καὶ ἵπποις,

Πολλάκις ἀνδάται Πίσσαν ἀνὰ ζαθέην.
Εἰ δὲ τὸν ἐκ διόθεν θεμιτῶν θνατῶν νόον εἰπεῖν,
ἔσσηται εἰσαυθῆς πολλὸν αἰδοτέρη.

Ἄλλὰ καὶ εἰς Μηνόδορον τὸν Εὐδάμου ἐνὸς τῶν
συγγραστατῶν ἐρώμενον,

31 *13 Τηλοῦ μὲν φρυγῆν, τηλοῦ δ' ἱερὰ θυάτειρα,
ὧ Μηνόδορε, σὴ πατρὶς Κασανάδη.

Ἄλλὰ γὰρ εἰς Ἀχέροντα, τὸν οὐ Φατόν, ἴ-
σα κέλευθα,

14 Ὡς δεινὸς ἀνδρῶν πάντοθεν μετρεῦμενα.
Σῆμα δέ ται τοδ' ἔρεξεν ἀριφραδῆς Εὐδάμος.

ἦ σὺ
Παλλῶν πενεστέων ἦσθα προσφιλέστε-
ρος.

ἀπεδέχετο δὲ πάντων μᾶλλον Ὀμηρον, οὗ καὶ
εἰς ὕπνου ἰὼν πάντως τι ἀνεγνώσκεν. ἀλλὰ καὶ
ἄβηρον λέγων ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ἀπιέναι, ὅπῃ
ἐν βουλοῖτο ἀναγνῶναι. 15 τὸν τὲ Πίνδαρον ἔφα-
σκε δεινὸν εἶναι Φωνῆς ἐμπλήσαι, καὶ ὄνειμάτων
καὶ ῥημάτων ευπτορίαν παρασχέιν. 16 Ἴωνα δὲ καὶ

Verba sunt Andromedæ, petentis à Persico ut se libe-
ret. Idem.

12 Egrætia in dæle. Ἐ γρηγία ἐπιταχύνει. Quod Ci-
cero cum multis in locis, tum præcipue in Academicis
quaestionibus testatur. Aldob.

13 Τηλοῦ καὶ Φρυγίαν, καὶ τὸν ἱερὸν θυάτειρα. Si
sequimur geographos, legendum erit Ἀδία non Φρυ-
γία. In Lydia enim non in Phrygia collocant illi Thy-
atiram urbem. Verum propter locorum vicinitatem,
nichil est mirandum. Nam hæc nomina sæpe confun-
ditur, vetus est geographorum querela. vide Strabonem
libro xiv. ff. Casaub.

14 Ὡς δεινὸς ἀνδρῶν. Lege,
[Ὡς δεινὸς ἀνδρῶν] πάντοθεν μετρεῦμενα.
Deest verbum ἴδη, vel ἀπιέναι, ut passim in ci-
randis auctoribus fieri solet. Videtur autem Anaxago-
ras primus hujus dicti auctor, ut quidem placet Ci-

Ex hoc jam conjunctissime vivebat. * Ε.
græ tulisse Theophrastum ajunt illius
recessum, ac dixisse, Quam ingeniosus
promptusque adolefcens ἐ σχολῆ διέσκεπτε
Namque cum esset in dicendo gravissimus,
atque in scribendo satis exercitatus, poeti-
cæ quoque operam dedit. Feruntur ejus
epigrammata in Attalum in hanc senten-
tiam,

Sæpe per egregiam memoratur Pergamus
armis

Urbem et equis Pîsam, et religione sa-
cræ.

At si mortalisus præfugire futurum,
Rursus erit multo commemorata magis.

Atque in Menodorum Eudami filium, u-
num ex condiscipulis amantem,

* Sacra quidem procul est Phrygia, et pro-
cul est Thyatira,

Tua Menodore patria et Cadsanade.

Verum aditus tectum patet undique liber
ad Orcum,

Quem profricæci mensuræ præsentia.
Eudamus insigne tibi, sed dedit arte se-

pauperrimo quidem, verum charissi-
mo.

Amplectebatur Homerum maximè ex om-
nibus. cujus adeo studiosus erat, ut
semper ante somnum ejus aliquid legeret.

Manè quoque cum surgeret, dicens, se ad
anamasis ire, cum se velle legere innoe-
ret. Pindarum quoque dicebat esse in pri-
midoneum implere vocem, verborum-
que ac nominum copiam præbere. Sty-

ceroni & Laërtio: vel Aristippus, ut est apud Sto-
beum quem vide apud Zenoc. Extat in hæc senten-
tiam incerti poetæ non illepidum hoc epigramma,

Εἰς Κίον ἰβία κανόνους, εἴτ' ἴω' Ἄλκιον
Στείχης, εἴτε κίους νίσιον τε Μεσσηνί.
Μὰ σὶ γ' ἀνάτω πατὴρ ἀπὸ τῆλε κλισίον.

Πάντοθεν εἰς ὄφιον εἰς αἰδὸν ἀπαιεῖ.
Idem.

15 Atque etiam Pindarum, ad insulam vocem,
nominum verborumque copia supercedendum. In quo
ab ejus sententia Quintilianus non discrepat judicium,
qui libro x. cap. 1. de Pindaro loquitur his verbis,

Novem vero Lyricorum longe Pindarus princeps, spi-
ritu magnificentiâ, sententiâ signis, beatissimus
verum verborumque copia. Aldob.

16 Ionem descripsit. Platonis dialogum, in quo
multus de Homero sermo. Idem.

lum etiam Ionis expressit, cum esset junior.
32 * Hipponici item geometræ auditor fuit,
in quem jocus est, quod, cum esset he-
bes, et obtusus et oscitans, artis tamen
intelligentiam assequutus videretur; hian-
ti ipsi geometriam in nos advolvavisse. Eum
etiam dementem aliquando effectum do-
mi secum habuit, atque tamdiu illius cur-
ram egit quoad redderetur sensui. Cra-
tete autem vita functo scholam tenuit, ce-
dente sibi Socratide quodam. Nullum ve-
rò librum scripsisse ferunt, quod æque de
omnibus suspenderet sententiam. Alii de-
prehensum dum quædam emendaret, tra-
dunt. Ea tamen ipsa alii edidisse, alii
flammis tradidisse ajunt. In honore sum-
mo Platonem habuit, librofque illius stu-
diosè lætibat. * Sant qui Pyrrhonem

quoque imitatum asseverent. Dialecticæ
quoque fuit non imperitus, Eretriorum-
que sermones ac rationes calluit. Unde et
de illo ab Aristone dicebatur,

* Ante Plato, retrò Pyrrho, mediis Dia-
dorus.

Timon etiam sic de illo locutus est,

Hunc sequitur Menedemus hærens sub ro-
tæ plumbum,

Certe aut Pyrrhonem carnosum, vel Dia-
dorum.

Et paucis interjectis dicentem inducit,

Natabo ad Pyrrhonem, obliquumque ad
Diodorum.

Erat autem proloquiis abundè utens et
constrictus, atque in locutione distincte
singulas voces proferebat. Ac prætergæ

33 ἔχαρακτήριζε νέος ἄν. * δίκησε δὲ καὶ ἵππον-
32 καὶ τοῦ γεωμέτρου. ἐν καὶ ἴσκαψε, τὰ μὲν ἄλ-
λα νόθρον ὄντα καὶ χασμαῖδη, ἐν δὲ τῇ τέχνῃ
θεωρημένον. εἰπὼν τὴν γεωμετρίαν αὐτοῦ χασ-
κοντος εἰς τὸ στόμα ἐμπτήναι. τούτου καὶ παρα-
κίψαντα ἀναλαβῶν οἶκον, ἐς τοσοῦτον ἐθεράπευ-
σεν, ἐς ὅσον ἀποκαταστήσαι. Κράτης δὲ ἐκλι-
πόντος κατέσχε τὴν σχολὴν, ἐκχαρῆσαντος αὐ-
τοῦ Σακρατίδου τίνος. 17 διὰ δὲ τὸ περὶ πάντων
ἔπέχεην, 18 οὐδὲ βιβλίον, φασὶ τινες, συνέγρα-
ψεν. οἱ δὲ, ὅτι ἐφωράθη τινὰ κατορθῶν, ἀφα-
σιν οἱ μὲν ἐκδοῦναι, οἱ δὲ, κατακαῦσαι. εἰώκει
δὲ θαυμάζειν καὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ τὰ βιβλία
ἐκέκτητο αὐτοῦ. * ἀλλὰ καὶ τὸν Πύρρωνα, κατὰ
33 τινας, ἐζήλωκει. καὶ τῆς διαλεκτικῆς εἴχετο,
καὶ τῶν ἐρετρικῶν ἤπτετο λόγων. ἴδεν καὶ ἐλέ-
γχετο ἐπ' αὐτοῦ ὑπ' Ἀρίστανος.

19 Πρόσθε Πλάτων, ἐπισθε δὲ Πύρρον, μέ-
σοις Διόδωρος.

καὶ ὁ Τίμων ἐπ' αὐτοῦ Φασὶν οὕτως,

20 Τῇ γὰρ ἔχων Μενέδημος ὑπὸ στέροισι μό-
λυβδον

21 Θήσεται, ἢ Πύρωνα τὸ πᾶν κρέας, ἢ Διό-
δωρον.

καὶ διαλιπὼν αὐτὸν πειεῖ λέγοντα,

22 Νήξομαι εἰς Πύρωνα, καὶ εἰς σκολιὸν Διό-
δωρον.

ἢ δὲ ἀξιώματικώτατος καὶ συνηγμένους, καὶ ἐν
τῇ λαλιᾷ διαστατικὸς τῶν ὀνειμάτων. 23 ἐπισκώ-

17 Omnibus de rebus æstusum sustinebat. Constan-
tissimus sane fuit Arcesilas in ἐπιταχύνει defensione: quod
etiam ostendit Cicero in Lucullo his verbis. Ex his illa
necessario est παρακαχῆ. id est, assequutus tenentis.
in quo melius sibi confititur Arcesilas, si vera sunt, qua
de Carneade nominatim existimant. Idem.

18 Οὐδὲ βιβλίον, φασὶ τινες, συνέγραψε. Affen-
tur Plutarchus De fortuna Alexandri. ff. Casaub.

19 Πρόσθε Πλάτων ὄντως δὲ Πύρρον. Lege,
Πρόσθε Πλάτων, ὄντως Πύρρον, μέσοις Διόδωρος.
Nam & Homerus, unde hoc ἐπιταχύνει, ὄντως non
ἐπισθε, Πρωτοῦ λῶν, ὄντως δὲ θάλασσαν, μέσοις δὲ χι-
μαίαν. est & in Hesiodo. Idem.

20 Τῇ γὰρ. Γράφεται Μενέδημος. ff. Steph.
Τῇ γὰρ ἔχων Μενέδημος ὑπὸ στέροισι μόλυβδον. Si

hæc lectio vera esset, non video quomodo hæc fa-
ceretur ad hunc locum, qua de Menedemo, non de
Arcesillao, essent accipienda. Lege ut est apud Euse-
bium

Τῇ γὰρ ἔχων Μενέδημος ὑπὸ στέροισι μόλυβδον.

ff. Casaub.

21 Θήσεται δὲ Πύρωνα. Locus est haud dubie cor-
ruptus apud Eusebium, θέσεται, unde putant qui-
dam legendum esse θέσεται, quibus non assentior,
nam θέσεται est corruptum, & est simile quod sequitur,
Νήξομαι, lege autem in Πύρωνα non ἢ. Idem.

22 Νήξομαι εἰς Πύρρον. Lege,

εἰς Πύρρον καὶ εἰς Πύρρον. Idem.

23 ἐπισκώτατος. Γράφεται ἐπισκώτατος, qua lectio-
nis diversitas fuit & supra. Henr. Steph.

34 πηρὸς ἰκανῶς καὶ κάρησιαστής. * διὸ καὶ παλιν ὁ Τίμων οὕτως περὶ αὐτοῦ.

24 Καὶ νέον οὐ λήσῃς ἐπιπλήξῃσιν ἔγκραταμ- γυῖς.

ὄθεν καὶ πρὸς τὸν θρασύτερον διαλεγόμενον νεανίσκον, 25 ὅ 22 λήσεται τις, ἔφη, τοῦτον ἀστραγάλλω, πρὸς δὲ τὸν αἰτίαν ἔχοντα περαινέσθαι, ὡς ἀνηγεῖν αὐτῷ ὅτι οὐ δοκεῖ ἕτερον ἕτερον μείζον εἶναι ἠρώτησεν, εἰ οὐδὲ τὸ δεκαδάκτυλον τοῦ ἑξαδάκτυλου ἤμνος δὲ τίνος χίου ἀειδοῦς ὄντος, καὶ ὑπολαμβάνοντος εἶναι καλοῦ, καὶ ἐν χλασίον ἀεὶ ἀναστρεφόμενου, εἰπόντος ἢ οὐ δοκεῖ αὐτῷ σοφὸς ἑραστήσασθαι; ἔφη, 27 Πότερον εἰδὼν οὐδὲ οὕτω καλὸς ἢ τις ὡσπερ σύς οὐδὲ ἂν οὕτω καλὰ ἰμάτια ἔχῃς; ἐπεὶ δὲ καὶ παραιναῖδος ἂν μοῖς εἰς βαρὺν τὸν Ἀρκεσίλαον ἔφη, ἔχῃσ' ἑρωτῶν πότνι, ἢ σιγῇ ἔχῃς;

35 ἔφη ὑπολαβῶν, Γύναϊ

Τί μοι τραχέια καὶ οὐκ εἰθισμένους λαλεῖς; στρωμύλοι δὲ ἀγεννοῦς πράγματα αὐτῷ παρέχοντος, ἔφη,

Ἀκόλασθ' ἰμιλεῖν γίνεται δούλων τέκνα. λαλοῦ δὲ πολλὰ Φλαραῖοντος, 22 οὐδὲ τίτῃς αὐτὸν χαλεπῶς τετυχημένοι ἔφη. τισὶ δὲ οὐδὲ ἀπεκρίνετο. πρὸς δὲ τὸν θανασιτικὸν καὶ Φιλόλαγον, εἰπόντα τι ἀγεννοῦ, ἔφη,

Λήθουσι γὰρ ται καὶ ἀνέμω ἀνέξουσι
Θήλειον ἔργον, πλὴν 29 ὅταν τόκος παρῆ.

ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου τοῦ Σαφοκλέους.

36 30 πρὸς Ἀλεξίνον τινὰ διαλεκτικὸν, μὴ δυνάμενον κατ' ἀξίαν τῶν ἀλεξίνου τι διηγήσασθαι, 31 τὸ φιλοζῆλον πρὸς τοὺς πλανητικῶς πραεῖν ἄναρτα non valentem, quid Philoxenus adverteris lateritios operarios egisset, admonuit.

24 Καὶ ἴσος οὐ λήσῃς. Fortasse vici. If. Casaub.

25 ὅτι λήσεται τις τῶν ἀστραγάλω. Notum est illud Lysandrī, τὸς μὴ πῆξας ἀστραγάλω δὲ ἑραπαιεῖ, τὸς δὲ ἄλλως ἄρα. Idem. 26 ἀλεξίνας. Γράφεται ἰσῆνας προλήφται. Henr. Steph.

27 Πρὸς. Γράφεται πῆξας αὐτὸν αὐτῶν. Idem.

28 ὅτι τίτῃς κατὰ χλασίον τετυχημένοι ἔφη. Sentus requirit (qui nullus alioquin, ut hic legimus); ὅτι δὲ τίτῃς κατὰ χλασίον τετυχημένοι ἔφη. Nihil respondit scil. τὸ ἀπαιεῖσθαι, mox. Sed non opus illo subauditio. Non solum, quoniam in utriusque illius

objurgator confidens multum, atque audax: * quod Timon uno versiculo exprēssit, 34 illius vehementiam uno versiculo exprēssit.

Est te, cum objurgas, juvenem vixisse memento.

Unde et adolescente quodam audacius quam par erat loquente, Nullus, inquit, hunc talio excipies? Quendam, qui muliebria pati acculabatur; qui ipsi objecisset, non videri altero alterum majus esse; interrogabat, Annon quod decem digitorum, eo quod fenorum digitorum longitudine esset? Emone quodam Chio, cum esset deformis formosum se arbitrate, ac jugiter chlamydem pretiosam induente ac rogante, Num illi sapiens amaturus videretur, Num, ait, etiam si non ita quispiam fuerit pulcher ut tu, et ita speciosē induatur? Cūm verò ab impudico ageretur, cui forte infensa erat ejus gravitas,

* Licet rogem te, casta, aut amittes? 35 Respondit statim,

Quid dura nobis et nova affert famina? Verbo item cuidam, ignavo ac valde molesto ait,

Obstana nisi seriorum loqui solent. Loquaci itidem obtundenti nimio verborum strepitu, Nec malam quidem, inquit, nutricem natūsus fuisse. Quibaldam quod nihil respondebat. Foeneratore quodam, ac discendi studio, quiddam se ignorare dicente,

Nescit latentes transitus ventorum avis

Famella, sctus adsit mi in presentia.

Sumpta sunt autem ista ex Oenomaio Sophoclis. Alexinum quendam dialecticum, 36

Alexini quendam commodē ac pro merito reddere non posse. Alibi.

29 Πρὸς Ἀλεξίνον τινὰ διαλεκτικὸν. Scribe Ἀλεξίνου.

If. Casaub.

29 Comi ratiis aliter. Non potuit Latine jocus exprimi, qui est in verbo Graeco. Totius enim & partem significat & partem, quae duo Latine verbum reddere non possent. Alibi.

31 Φιλοζῆλον ἢ σο. Philoxenam dicit τὸν ἑθρομωβωσίαν, de quo Cicero in epist. ad Att. lib. iv. qui reduci maluit in carcerem, quam Dionysii tyranni versus, quos non probabat, laudare. Alibi.

Ille

Ille enim cum hos carmen ipsius malè cantantes offendisset, lateres illorum conculcare cepit, ac dicere: Sicut vos mea contempnit, ita ego vestra desipabo. Ferebat graviter, si qui tempestivè disciplinas liberales non arripuissent. Naturaliter autem nescio quomodo in differendo utebatur hoc verbo: abitor equidem, et, non assentietur istis ille, eum ex nomine appellans: idque discipulorum quoque plurimj imitabatur; neque id solum, verum et rhetorice ejus, omnemque dicendi modum ac figuram in se nitebantur exprimere. * Erat autem illi inventonis preciosa felicitas. Ritè item ac facillè occurrere objectis, orationisque ambitum ad id quod erat propositum referre; atque omni fe tempori accommodare mirificè callebat. Magna illi præterea ultra omnes ceteros erat persuadendi, quae vellet, acrimonia. Quibus ex rebus factum est, ut ad eum audiendum confluerent plurimi, quamvis illius in reprehendendo acumine offenderentur. Quod tamen illi ipsi æquo animo, ac libenter tolerabant. Erat enim vir egregiè bonus, suosque auditores bona spe plenos emittebat. Erat illi summa facilitas in communicandis rebus suis, atque ad ferenda beneficia promptus occurrebat: latere quoque gratiam omni studio quærebat, factum ejusmodi maxime exhorrens. Denique ingressus aliquando ad Ctesibium ægrotam, vidensque eum inopia rerum angustari, plenum nummis sacculum clam ejus pulvino subjecit. Quo ille invento, Arcesilai, inquit, hic ludus est. Sed et aliàs mille ad eum solidos misit. * Archiam verò

χθὲν εἶπεν· ἐκείνος γὰρ τὰ αὐτοῦ κακῶς ἔδοντας τούτους καταλαβὼν, αὐτὸς τὰς πλῆθους αὐτῶν συνεπάτησεν· εἰπὼν, ὡς ὑμεῖς τὰ ἐμὰ διαφθείρετε, καὶ γὰρ τὰ ὑμέτερα. ἤχρητο οὐδὲ τῶς μὴ καθ' ἄραν τὰ μαθήματα ἀνεληφόσι. Φυσικῶς δὲ πῶς ἐν τῷ διαλέγεσθαι ἐχρητο τῷ, φημ' ἐγὼ· καὶ, Οὐ συγκαταθήσεται τούτοις ὁ δέυνα. εἰπὼν τούτομα. ὁ καὶ πολλοὶ τῶν μαθητῶν ἐξήλουν, καὶ τὴν ῥητορείαν, καὶ πᾶν τὸ σχῆμα. * ἦν δὲ καὶ εὐρεσιλογάτατος ἀπαντῆσαι εὐστό- 37 χως, καὶ ἐπὶ τὸ προκείμενον ἀνενεγκῆν τὴν περιόδον τῶν λόγων, καὶ ἀπαντὶ συναρμώσασθαι καιρῷ. πιστικὸς τε ὑπὲρ πάνθ' ὄντινον. παρὰ καὶ πλείους πρὸς αὐτὸν ἀπῆλθον εἰς τὴν σχολήν, καίπερ ὑπ' ἑξυτητος αὐτοῦ ἐπιπλητῆται. ἀλλ' ἔφερον ἠδίας. καὶ γὰρ ἦν ἀγαθὸς σφύδρα, καὶ ἐλπιδῶν ὑπομπλάς τοὺς ἀκούοντας. ἐν τε τῷ βίῳ κοινωνικώτατος ἐγένετο. 32 καὶ εὐεργετήσαι πρόχειρος ἦν, καὶ λαθεῖν τὴν χάριν ἀπιφύτατος. 33 εἰσελθὼν οὐν ποτε 34 πρὸς Κτησίβιον νοσοῦντα, καὶ ἰδὼν ἀπορία θλιβόμενον, κρῦφα βαλάντιον ὑπέθηκε τῷ προσκεφαλαίῳ· καὶ ὅς ἐργῶν, Ἀρκεσίλαου, φησὶ, τὸ παίγριον. ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε χιλίας ἀπέστειλεν. * Ἀρχίαν δὲ τὸν 35

32 Καὶ εὐεργετήσαι πρόχ. καὶ λαθεῖν τὸν χ. ἀπιφύτ. Aldobrandinus verit, quasi reperisset λαθεῖν, ut apud Illustratum legitur, & exhibent quædam editiones. Neutrum sane abs re; cum pro utroque multa ex veterum sententia dici possint, nec minus ad ætiosam pertinac, beneficia ab aliis oblata, si res exigat, simpliciter accipere, quàm quæ aliis ipse praticentis, obliviscit. Huc facit (ad τὸ λαθεῖν) locus Livij à b. m. parente (si tamen fugientem scripturam, rectè assequor ego) ad oras suas adscriptus: comitate, facilius vitæne. Et viciis vultu eodem. Salustius aliter de Sylla narrat: Aliis ipse beneficiis dare; inimicis, accipere. Mer. Casaub.

33 Εἰσελθὼν οὐν ποτε πρὸς Κτησίβιον νοσοῦντα. Differtur Plurarchus. Ejus verba hæc sunt, Τεῖσθε Αρκεσίλαος περὶ τὰ ἄλλα, καὶ νοσοῦντος Ἀπέλλου πρὸς χίου, τὸν πεινῶν καταμαθῶν, &c. nam longum fe totum locum adscribere, qui est in Commentario De differendo amico ab adulatore. If. Casaub.

DIOGENES LAERTII.

34 Ad Ctesibium ægrotantem. Ctesibium, ut opinor, Chalcedensem dicit, Menedem familiarem, qui isdem temporibus quibus Arcesilaus vixit, hominem factum, & in jocando acutum: de quo est apud Athenæum lib. iv. c. 82. Sed si Plurarchum audiamus in libro, πῶς αὖ τὸ διακριτὸν τὸ κλάμα τοῦ φίλου, idem Arcesilai factum narantem, non Ctesibium sed Apellam Chium legemus. Plurarchi verba, quia venustissima sunt, prætermittenda non fuerunt. τούτους Ἀρκεσίλαος περὶ τὰ τε ἄλλα, καὶ νοσοῦντος Ἀπέλλου τοῦ χίου τὸν πεινῶν καταμαθῶν, ἰπαιθῶν μιν, αἰδῆς ἔργον ἰσῆσι τραχέια, καὶ καθῆσθαι πλοῖον, ἐσταθῆ μιν, εἶπεν. οὐδὲ ἢ τὰ ἑσπερικῶς στοιχία ταυτῆ. πῶς, καὶ ὄρω, καὶ γαῖα, καὶ αἰθῆρος πῆος ὕψος. ἀλλ' οὐδὲ κατακίσειαι τὸ θεῶν, ἀπὸ δὲ διακριτὸν τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ, λαθὼν ὑπέθηκε τὸ κεφάλαιον. αἰς οὐ ἢ διακονοῦσα πρὸς τῆς εἰς, καὶ βαυμάσασα τῷ Ἀπέλλῳ προσγγυλιε, ἡλδοσας ἑαῖνος Ἀρκεσίλαου, εἶπεν, ταυτῆ τὸ κλάμα. Aldob.

11

Ἀρκάδα Ἐυμένει συστήσας, πολλὰς ἐποίησε
 τυχεῖν τῆς ἀξίας. ἐλευθέρως τε ὦν καὶ ἀφιλαρ-
 γυράτατος, ³⁵ εἰς τὰς ἀργυρμακίας δεΐξας ἀπὴν-
 τα πρῶτος, καὶ ἐπὶ τὴν Ἀρχιερατεὺς καὶ Καλ-
 λικρατοῦς, τὰς χρυσαίας παντὸς ἐσπευδε μάλ-
 λον. συγχροῖς τε ἐπήκει καὶ συνηράνιζε. καὶ πο-
 τε τῶς ἀργυράματα λαβάντος εἰς ὑποδοχὴν
 Φίλων, ³⁷ καὶ ἀποστερούντος, οὐκ ἀπήτησεν,
 οὐδὲ προσεπήθη. οἱ δὲ Φασιν ἐπίτηδες χρῆσαι,
 καὶ ἀποδόντες, ἐπεὶ πένης ἦν, χαρίσασθαι
 ἢ μὲν οὖν αὐτῶ καὶ ἐν Πιτάνῃ περιουσία, ἀφ'
 ἧς ἀπέστειλεν αὐτῶ Πυλάδης ὁ ἀδελφεός, ἀλλὰ
 καὶ ἐχορῆγει αὐτῶ παλλὰ ³⁸ Ἐυμένης ὁ τοῦ φιλε-
 ταίρου. διὸ καὶ τοῦτω μόνω τῶν ἄλλων βασιλείων
³⁹ προσεφάνει. ³⁹ πολλοὶν δὲ καὶ τὸν Ἀντίγονον θε-
 ραυνοῦντων, καὶ ὅτε ἦν ἀπαντῶντων, αὐτὸς
 πρῶτα λέγει, μὴ βουλόμενος παρεμπιπτεῖν εἰς γυναι-
 κιν. φίλος τε ἦν μάλιστα Ἰεροκλέϊ τῶ τὴν Μου-
 νυχίαν ἔχοντι καὶ τὸν Πειραιῶ. ἐν τῆ ταῖς ἐρη-
 ταῖς καθεὶς πρὸς αὐτὸν ἐκάστοτε. καὶ δὴ καὶ πολ-
 λὰ ἐκεῖνον συμπεύοντος ὡς τε ἀσπασσῆσαι τὸν
 Ἀντίγονον, οὐκ ἐπέισθη, ἀλλὰ ἕως πολῶν ἐλ-
 θὼν ἀνέστρεψε. μετὰ τε τὴν Ἀντιγόνου ναυμα-
 χίαν πολλῶν προσόντων, καὶ ἐπιστόλια παρα-
 κλητικά γραφόντων, αὐτὸς ἐσιώπησεν. ἀλλ'
 οὐν ὁμοίως ὑπὲρ τῆς πατρίδος εἰς Δημητριάδα ἐ-
 πρέσβευσε πρὸς Ἀντίγονον, καὶ οὐκ ἐπέτυχε.
 τὸ πᾶν δὲ διετριβὲν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, τὸν πολι-
⁴⁰ τισμὸν ἐντεπίστων. καὶ ποτε καὶ δὴ καὶ Ἀθήνη-
 σιν ἐν τῷ Πειραιεῖ πρὸς τὰς θέσεις λέγων ἐχρη-
 νισεν, οἰκείως ἔχων πρὸς Ἰεροκλέα. ἐφ' ᾧ καὶ
 tempus vixit in Academia, reipublice negotia fugiens.
 batur, ad ea quae proponebantur, differens. Hierocle enim, ut diximus, utebatur familiariter,

35 Eumeni commendans.] Bergami regi: quod pau-
 lo infra indicat. Idem.
 36 Εἰς τὰς ἀργυρμακίας δεΐξας ἀπὴντα] Tangit mo-
 tem eius anni, de quo nec ipse quicquam aliud obser-
 vavit, nec ab aliis legi oblectatum. Memini quidem
 legere me seipsum in Gevexi scriptoribus ἄλλως ἢ τε
 ἐπιτίμησι ἀναγοράων & χρονογράφων. quae ferebant in
 pompis dicendis: sed ne id quidem satis hunc locum
 explicat. If. Calaub.
 37 καὶ] Antea legebatur οὐκ ἀποστερῶντες, per-
 speram. At interpres legis videtur, καὶ ἀποστερῶντες,

pro καὶ ἀποστερῶντες. vertit enim, Quam verò se ex-
 tenui esset. Henr. Steph.
 38 Eumenes Philaetari filius.] Is, de quo supra pro-
 xime dictum est. Aldob.
 39 Μάλιστα Ἀντιγόνου ἀσπασσῆσαι.] Antigonum
 ut opinor, Gonatam significat, Demetrii Poliorcetae
 filium, Macedoniam regem, qui obfessus Athenienses
 in dedicationem accepit, praedictumque & in Muisco &
 Munychia impostuit, anno tertio cxxix. Olympiadis.
 Idem.

unde et a plerisque carpebatur. Magni-
 centia praeterea excellens, (quid enim
 reductis dici potest, quam alter Aristippus?) ἐπι-
 τὰ δειπνα πρὸς τοὺς ὁμοιοτρόπους μὲν; πλὴν ἀλλ'
 ἀπὴντα. καὶ Θεοδότη τε καὶ Φιλαίτη Ἠλιαίαις
 ἑταίρους συναίει Φανερός. καὶ πρὸς τοὺς δια-
 σύροντας προσεφέρετο τὰς ἀριστίππου χρείας.
 Φιλομερακίος τε ἦν καὶ καταφερός. ἔβην οἱ περὶ
 ἄριστων τὸν Χίον Σταϊκὸν ἐπεκάλουν αὐτὸν
 Φθορέα τῶν νέων, καὶ κνωιδολόγον καὶ θρασὺν
 ἀποκαλοῦντες. * καὶ γὰρ καὶ Δημητρίου τοῦ
 πλευσαντος εἰς Κυρήνην, ἐπὶ πλείον ἑρασθήναι
 λέγεται, καὶ Λεωχάρους τοῦ Μυρλευαυθῶ. ἐφ'
 ᾧ καὶ πρὸς τοὺς κωμάσαντας εἶπεν, αὐτὸς μὲν
 θέλειν ἀνοῖξαι, ἐκεῖνος δὲ διακαλύειν. τούτου δὲ
 ἦρων καὶ Δημοκάρης ὁ Λαχρῆτος, καὶ Πυθολῆς ὁ
 τοῦ ἄριστων οὐς καταλαβῶν, ὡς ἀνεξικα-
 κίας παραχωρεῖν ἔφη. διὰ ταῦτα δὴ οὐκ ἔδα-
 κινόν τε αὐτοῖσι προειρημέναι καὶ ἐπέσκωπτον, ὡς
 Φιλοχλον καὶ Φιλόδοξον. μάλιστα δὲ ἄπεφ-
 θεντε αὐτῶ παρὰ ἱερωνύμου τῶ περιπατητικῶ,
 ἐπότε συναγοῖ τοὺς Φίλους ἐς τὴν Ἀλυονέως τοῦ
 Ἀντιγόνου νιῶ ἡμέραν, εἰς ἣν ἱκανὰ χρήματα
 ἀπέστειλεν ὁ Ἀντίγονος πρὸς ἀπίλτανιν. * ἔθθα
 καὶ παραιτούμενον ἐκάστοτε τὰς ἐπικυλικείους
 ἐξηγήσεις, καὶ πρὸς ἄριδην προτεινόντά τε
 θεωρήμα, καὶ ἀξιοῦντα εἰς αὐτὸ λέγειν, εἶπεν,
 Ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα Φιλοσοφίας ἴδιον,
 τὸ καιρὸν ἐκάστων ἐπίστασθαι. εἰς δὲ τὸ δια-
 βαλλόμενον αὐτῶ Φίλοχλον καὶ Τίμων τὰ τε
 ἄλλα φησιν, ἀτὰρ δὴ τούτων τὸν τρίτον

Hac ait, et turbam dextra levaque fre-
 quentem
 Ingressitur, volucres ululam ut mirantur
 inepta:

40 Aristo cum Chius Stoicus.] De quo, ut opinor,
 est apud Cicero nempe in lib. iiii. de Fin. ἢ ἀδιάφορος
 μεγαρῶν τε βεβατῆσι. Idem.
 41 Βουγίλον.] Γράφεται, Βουσίλον, item Βουσίλου,
 & Βουσίλου, & Βουσίλου, Henr. Steph.
 42 ἐπιτίθητον αὐτῶ] Γράφεται, αὐτῶ οἱ περὶ ἑρῶν-
 ρου τοῦ Περικρατιστικῶ. Idem.
 43 ἄριστων ἱερωνύμου περιπατητικῶ.] De quo se-
 pe est apud Cicero nem, quique summum bonum esse
 ardebat non dolere. Aldob.

unde et a plerisque carpebatur. Magni-
 centia praeterea excellens, (quid enim
 reductis dici potest, quam alter Aristippus?) ἐπι-
 τὰ δειπνα πρὸς τοὺς ὁμοιοτρόπους μὲν; πλὴν ἀλλ'
 ἀπὴντα. καὶ Θεοδότη τε καὶ Φιλαίτη Ἠλιαίαις
 ἑταίρους συναίει Φανερός. καὶ πρὸς τοὺς δια-
 σύροντας προσεφέρετο τὰς ἀριστίππου χρείας.
 Φιλομερακίος τε ἦν καὶ καταφερός. ἔβην οἱ περὶ
 ἄριστων τὸν Χίον Σταϊκὸν ἐπεκάλουν αὐτὸν
 Φθορέα τῶν νέων, καὶ κνωιδολόγον καὶ θρασὺν
 ἀποκαλοῦντες. * καὶ γὰρ καὶ Δημητρίου τοῦ
 πλευσαντος εἰς Κυρήνην, ἐπὶ πλείον ἑρασθήναι
 λέγεται, καὶ Λεωχάρους τοῦ Μυρλευαυθῶ. ἐφ'
 ᾧ καὶ πρὸς τοὺς κωμάσαντας εἶπεν, αὐτὸς μὲν
 θέλειν ἀνοῖξαι, ἐκεῖνος δὲ διακαλύειν. τούτου δὲ
 ἦρων καὶ Δημοκάρης ὁ Λαχρῆτος, καὶ Πυθολῆς ὁ
 τοῦ ἄριστων οὐς καταλαβῶν, ὡς ἀνεξικα-
 κίας παραχωρεῖν ἔφη. διὰ ταῦτα δὴ οὐκ ἔδα-
 κινόν τε αὐτοῖσι προειρημέναι καὶ ἐπέσκωπτον, ὡς
 Φιλοχλον καὶ Φιλόδοξον. μάλιστα δὲ ἄπεφ-
 θεντε αὐτῶ παρὰ ἱερωνύμου τῶ περιπατητικῶ,
 ἐπότε συναγοῖ τοὺς Φίλους ἐς τὴν Ἀλυονέως τοῦ
 Ἀντιγόνου νιῶ ἡμέραν, εἰς ἣν ἱκανὰ χρήματα
 ἀπέστειλεν ὁ Ἀντίγονος πρὸς ἀπίλτανιν. * ἔθθα
 καὶ παραιτούμενον ἐκάστοτε τὰς ἐπικυλικείους
 ἐξηγήσεις, καὶ πρὸς ἄριδην προτεινόντά τε
 θεωρήμα, καὶ ἀξιοῦντα εἰς αὐτὸ λέγειν, εἶπεν,
 Ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα Φιλοσοφίας ἴδιον,
 τὸ καιρὸν ἐκάστων ἐπίστασθαι. εἰς δὲ τὸ δια-
 βαλλόμενον αὐτῶ Φίλοχλον καὶ Τίμων τὰ τε
 ἄλλα φησιν, ἀτὰρ δὴ τούτων τὸν τρίτον

Ὡς εἰπὼν, ὄχλοι περίστασιν εἰσκατέδυ-
 νεν.
 44 Οἱ δὲ μιν ἤτε γλαῦκα περὶ σπιζῶν τερα-
 τούντο.

44 Ἀριδην.] Sequenda potius exemplaria in qui-
 bus non habetur particula ut, & Ἀριδηνος scribendum
 littera majuscula. Henr. Steph.
 45 Οἱ δὲ μιν] Antea legebatur περὶ σπιζῶν. Hely-
 chius tradit σπιζῶν vocari omnes aues: γλαῦκα περὶ σπι-
 ζῶν, id est, avicularia nocturnam: si huic voci σπιζῶν
 salva metri mensura jungi possit τιματώνα. Idem.
 Οἱ δὲ μιν ἤτε γλαῦκα περὶ σπιζῶν τιματώνα.] Leges.
 Οἱ δὲ μιν ἤτε γλαῦκα περὶ σπιζῶν τιματώνα. hoc sen-
 tiunt.

* Ηλέματον δεικνύντες, ὅθ' οὐνεκεν ὄχλοι ἀ-
 ρεσκίς
 Οὐ μέγα πῆγμα τάλας τί πλατύνεται, ἤλι-
 θιος ὡς;
 αὐ μὴν ἀλλ' οὕτως αὐτοφες ἦν, ὥστε τοῖς μαθη-
 ταῖς παρῆναι καὶ ἄλλων ἀκούειν. καὶ τινος Χίου
 νεανίσκου μὴ * εὐαρεστούμενου τῇ διατριβῇ αὐ-
 τοῦ, ἀλλ' ἱερωνύμου τοῦ προειρημένου, αὐτὸς ἀ-
 παραγωγῶν συνέστησε τῷ Φιλοσίφῳ, παρανέ-
 43 σασ εὐτακτεῖν. * χαίρειν δ' αὐτοῦ φέρεται καί-
 κεινο πρὸς τὸν πύθμενον διὰ τί ἐκ μὲν τῶν ἄλ-
 λων μεταβαίνουσιν εἰς τὴν Ἐπικουρείου, ἐκ δὲ τῶν
 Ἐπικουρείου εὐδέποτε; ἐφ, * ἐκ μὲν γὰρ ἀν-
 δρῶν γάλλοι γίνονται, ἐκ δὲ γάλλων ἄνδρες οὐ
 γίνονται. λοιπὸν δὲ πρὸς τῷ τέλει γινόμενος ἀ-
 παντα κατέλιπε Πυλαδῆ τῷ ἀδελφῷ τὰ αὐτοῦ
 αἰῶν ὡν ἐς Χίον αὐτὸν προηγάγε, τὸν Μαιριάν
 λανθάων, καί κειθεν εἰς Ἀθήνας ἀπήγαγε. πε-
 ριῶν δὲ οὐτε γύναιον ἐπηγάγετο, οὐτε ἐπαιδα-
 ποιήσατο. τρεῖς τε διαθήκας ποιήσαμενος, ἕθετο
 τὴν μὲν ἐν Ἐρετρίᾳ, παρὰ Ἄμφικριτον τὴν δὲ Ἀ-
 θηνησι, παρὰ τινος τῶν φίλων τὴν δὲ τρίτην ἀ-
 πέστειλεν εἰς οἶκον, πρὸς Θαυμασίαν, ἐνα τινὰ
 τῶν ἀναγκαίων, ἀξιώσας διατηρῆσαι πρὸς ὃν
 καὶ γράφει ταυτί

Ἀρκεσίλαος Θαυμασίᾳ χαίρειν.
 * Δέδωκα Διογένει διαθήκας ἑμαυτοῦ κομισαί
 πρὸς σέ. διὰ γὰρ τὸ παλλάνει ἀρρωστῆν, καὶ
 τὸ σῶμα ἀσθενέος ἔχειν, ἔδοξε μοι διαθεῖσθαι,
 ἢ εἴ τι γένοιτο ἄλλοιων, μὴ τι σὴνδικῶς ἀπίω,
 τὸν εἰς ἐμὲ ἐκτενάς οὕτω πεφλοιστημένον. ἀξιο-
 πιστότατος δ' αἰεὶ τῶν ἐνθάδε σὺ μοι τηρῶν αὐ-
 τάς, διὰ τε τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς οἰ-
 κειότητα. πειρῶ οὖν, μεμνημένος διότι σοι πί-
 στιν τὴν ἀναγκαϊότητα παρακατατίθειμαι, δι-

su, Turba ita circumstabat & stupēbat Arcesilam,
 ut noctuam scelerē reliquae aves, scilicet hic puo qua-
 vis ave. Aristoteles Historie anim. lib. ix. c. 1. τὸν δὲ
 κίρκος καὶ τὸ ἄλλα ἐπίδη τὸν γλάσκον περιπύσανται ἢ
 καλῶνται θωρησίου. Lucianus Nymphaeides, Ἄλλ' ἴσθα
 αἰ καὶ τὸ φησὶ εὐστεινοῦ ἐπὶ οὐ πῶτος, ὅπως ἐπὶ
 τῶν γλασκῶν ταῖσ' ἔστι. Multa hac dere Dio Chryso-

Ille super stolidum. sed tu vanissime
 plobis
 Captator, quid ob hac tam non praecleara
 Superbis?
 Cūm tamen alioqui ita moderatus et fa-
 ctus fugiens esset, ut discipulos moneret
 et alios audire. Et cum adolescens quem-
 dam Chius ex ludo suo Hieronymi, qui
 praediximus, scholam plus sibi placere
 significasset, ipse manu apprehensam ad
 illum duxit, philosophoque commenda-
 vit, admonens fervare ordinis ac disci-
 plinae gravitatem. * Perlepidum et hoc
 illius dictum memoratur. Percorantia e-
 nim cur ex disciplinis aliis plerique ad se-
 ctam Epicuream transfrent, ex Epicureis
 verò nullus se ad ceteras conferret, ait:
 Quis ex viris quidem galli sunt, ex gallis
 viri nunquam. Cūm verò jam esset morti
 proximus, sua omnia Pyladi fratri lega-
 vit, quod is illum Chium, clam Meerae,
 atque inde Athenas deduxerat. Nunquam
 verò uxorem duxit, aut filios genuit.
 Tria testamenta conscripsit. Ex his unum
 Eretriae penes Amphicritum deposuit. Se-
 cundum Athenis apud quendam ex ami-
 cis. Tertium domum ad Thaumasiā
 quendam necessāriam suam misit, orans
 ut illud fervaret. Ad quem ita etiam
 scripsit:

Arcefflaus Thaumasiae mandere.
 * Testamenta mea Diogeni tradidi ad 44
 te perferenda. Quia enim sapius agroto,
 et corpore non recte valeo, testamentum
 conficere placuit, ut si quid contingat in-
 opinatum, sine facta tibi injuria profici-
 scar e vita, qui unus ex omnibus maxi-
 mo me affectu profecutus es. Fidilissimus
 autem omnium qui hic sunt cūm mihi
 semper fueris, diligenter ea fervare stude,
 tum propter aetatem, tum propter
 necessitudinem. Cura igitur, memor quam-
 obrem apud te deponam rem fide tua ma-

nus elegantissime initio orationis, si bene memini,
 duodecima. If. Casaub.
 46 Ηλιματον] Γράφεται, ὄχλοι ἀρεσκίς. Quod autem
 tem quidam annotat, ὄχλοι ἀρεσκίς, non convenit.
 H. Steph.
 47 εὐαρεστούμενος] Γράφεται, ἀρεσκίς. Idem.
 48 Ἐκ μὲν] Rectius, ἐκ μὲν γὰρ ἀνδρῶν. Idem.

xime egentem, ut justus in nos sis, et,
 quantum in te est, negotia mea honestè
 disposita sint. Posita sunt autem illa Athe-
 nis apud quendam ex amicis, et Eretriae
 penes Amphicritum.
 Obiit, ut Hermippus ait, cūm merum
 immodicè haussisset et in delirium incidisset,
 septuagesimo. et quinto aetatis anno,
 susceptusque est ab Atheniensibus ut ne-
 45 mo alius. * Est quoque in illum hoc no-
 strum:
 Arcesilae meri quid tantum prodigus
 hauris?
 Extra sis mentem lapsus ut ipse tuam?
 Nec tua me tantum mors afficit, et mihi
 Musas
 Immodice lesse fortitione dolet.
 Fuerunt et tres alii Arcesilai. Primus poē-
 ta pifca comediae. Secundus elegia.
 Tertius sculptor, in quem et Simonides
 hoc scripsit epigramma,
 Bis contum Partis simulacrum infigno
 Dianae
 Hoc drachmis constat, signum Aratus
 quibus est.
 Doctus at absolvit caelo manibusque Mi-
 neruae
 Arcesilas sculptor, natus Aristodici.
 Praedictus autem philosophus, ut ait Ap-
 pollodorus in Chronicis, floruit circa cen-
 tesimam et vigesimam Olympiadem.

49 Floruit vigesima ac centesima Olympiade.] Demetrio Poliorcete Athenis dominante. Aldob.

B I O N .

46 * Bion genere quidem Borysthenites
 fuit. Quibus verò sit ortus parenti-
 bus, et quibus ex rebus ad philosophiam
 se contulerit, ipse Antigonos aperuit. Cūm
 enim ille sciscitaretur,
 Ede tuum nomen, patriam, genus,
 atque parentes.

1 Bion genere quidem fuit Borysthenites.] Bionem
 Borysthenitem, qui in Academicis numeret, non fa-
 cile invenias. quin etiam ex verbis Laërtii si illum spe-
 ctemus, haud illico Academicum dixerimus. Cicero
 certe, qui totam Academiam diligentissime noverat,
 hunc non reticuit, si inter Academicos habendum

καὶος ἦν εἶναι, ἔπας ὅσον ἐπὶ σοὶ τὰ κατ' ἐμὲ
 εὐσχημόνας ἢ μὴ διακημένα. κείνται δὲ Ἀθήνη-
 σιν αὐτοὶ παρὰ τισὶ τῶν γνωρίμων, καὶ ἐν Ἐρε-
 τρία παρ' Ἄμφικριτοῦ.
 Ἐτελεύτησε δὲ, ὡς Φησὶν Ἐρμιππος, ἄκρα-
 τον ἐμφορηθεὶς πολὺν, καὶ παρακόψας, ἦδη γε-
 γωνῶς ἔτος πέμπτου καὶ ἑβδομηκοντῶν, ἀποδε-
 χθεὶς παρ' Ἀθηναίων ὡς οὐδέεις. * ἔστι καὶ εἰς τοῦ-
 45 τον ἡμῶν.
 Ἀρκεσίλαε, τί μοι, τί τοσοῦτον ἀκρητον ἀ-
 Φειδῶς
 ἔσπασας, ὥστε Φρενῶν ἐκτός ὄλισθες εἰὼς
 Οἰκτεῖρα σ' οὐ τόσσον ἐπεὶ θάνες, ἀλλ' ὅτι
 μοῦσας
 Ὑβρισας, οὐ μετρίῳ χρησάμενος κύλικι.
 γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρκεσίλαοι· ποιη-
 τῆς ἀρχαίας κωμωδίας· ἄλλος ἐλεγείας· ἑτε-
 ρος, ἀγαλαματοποιός· εἰς ὃν καὶ Σιμωνίδης ἐποίη-
 σεν ἐπίγραμμα τοῦτι,
 Ἀρτέμιδος τὸδ' ἀγαλμα. διμῆσιαι γὰρ ἐμ-
 σθός
 Δραχμαὶ τὰ Πάρμαι, τῶν ἐπίσημ' Ἄρατος.
 Ἀσκητός δ' ἐποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν·
 Ἄξιος Ἀρκεσίλαος υἱὸς Ἀριστοδίκου.
 ὁ δὲ προειρημένος Φιλόσοφος, κατὰ Φησὶν Ἀ-
 πολλόδορος ἐν χρονικοῖς, * ἡμαρξ' ἐπεὶ τὴν εἰ-
 κοστὴν καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα.

49 Floruit vigesima ac centesima Olympiade.] Demetrio Poliorcete Athenis dominante. Aldob.

B I O N .

* Bίων τὸ μὲν γένος ἦν Βορυσθενίτης, ὧν τινων 46
 δὲ γονέων, καὶ ἀφ' οἷων πραγμάτων ἔ-
 ξεν ἐπὶ Φιλοσοφίᾳ, αὐτὸς 2 Ἀντιγόνο διασα-
 Φεὶ ἐρωμένου γὰρ αὐτὸν,
 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδε το-
 κῆσσι

existimavisset. Athenæus de eo mentionem faciens,
 nuquam Academicum nominavit. semel philoso-
 phum libro xlii. Aldob.
 2 Ἀντιγόνο διασαφί] Vide hac aliter apud Stobæum
 περι εὐγενείας. If. Casaub.
 Antigonos.] Gonatas, de quo supra dictum est. Aldob.
 li 3

αισθημένους ὅτι περιδιαβέβληται, Φησὶ πρὸς αὐτὸν· Ἐμοὶ δὲ πατὴρ μὲν ἦν ἀπειλευθερός, τῷ αἰχμῶν ἀπομισσόμενος (διεδήλου δὲ τὸν ταριχέμπορον) γένος Βορυσθενίτης, ἄχωνοῦ πρόσωπον, ἀλλὰ συγγραφήν ἐπὶ τοῦ προσώπου, τῆς τοῦ δεσπότης πικρίας σύμβολον ἡ μήτηρ δὲ, οἷον ὁ ταυτοῦ ἀν γήμαι, ἀπ' οἰκήματος. εἵπειτα ὁ πατὴρ παρατελωνησάμενος τι, πανοίσιος ἐπράθη μὲν ἡμῶν, καὶ με ἀγοράζει τις ῥήτωρ νεώτερον ἄντα καὶ εὐχαριν· ἐς καὶ ἀποθήσκων κατέ47 λπὲ μὲ πάντα. * καὶ γὰρ κατακαύσας αὐτοῦ τὰ συγγράμματα καὶ πάντα συγχέσας, ἀθήναζε ἦλθον καὶ ἐφιλοσόφησα.

Ἐταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχόμεαι εἶναι.

ταῦτά ἐστι τὰ κατ' ἐμέ. ὥστε πανοιάσθωσαν Ἰεροσολίταις τε καὶ Φιλονίδης ιστοροῦντες αὐτὰ σκῆπτει δὲ με ἐξ ἑμαυτοῦ. καὶ ἦν ὡς ἀληθὲς ὁ Βίων τὰ μὲν ἄλλα πολύτροπος καὶ σοφιστῆς πικίλος, καὶ πλείστας ἀφορμὰς δαδωκὼς τοῖς βουλομένοις καθιππάζεσθαι φιλοσοφίας. 10 ἐν τισὶ δὲ καὶ πότιμος, καὶ ἀπολαῦσαι τύφου δυναμένος. πλείστα τε καταλείπειν ὑπομήματα, ἀλλὰ καὶ ἀποφθέγματα χρειώδη πραγματείας ἔχοντα. οἷον, ὀνειδίζομενος ἐπιτῶ μη θηράσαι μερῆκιον. Οὐχ οἷον τε, εἰπεῖν, ἀπαλὸν τυ-

3 Τῷ ἀρχαῖο ἀπομισσόμενος] Quod & de Horatii patre dictum olim fuit, qui & ipse fuit falsamentarius. Vide Suetonium in eius vita. If. Casaub.
4 Ἐχωνοῦ πρόσωπον ἀλλὰ συγγραφήν] Eleganter sanè. Sic dicit etiam Apuleius in IX. Frontes literati, & capillum senarū. & reser. annulari. quum innuere figmarias. Sic & frontes inscriptam multi & veteribus dixerunt. Idem.
5 Μητὴρ δὲ οἷον ὁ ταυτοῦ ἀν γήμαι ἀπ' οἰκήματος] Bionis mater fuit Olympia Lacena, mercetriz. Athenensis, καὶ Bion δ' ὁ Βορυσθενίτης φιλόσοφος, ἑταῖρος δὲ οἷος, Ὀλυμπίας Λακεδαίνας, ἀπ' οἷος Νικίας ὁ Νικαῖος ἢ τὰς τῶν φιλοσοφῶν διαδοχάς. Idem.
Ματέρ' ἦν δὲ λυραναίη.] Cui nomen fuit Olympia, erat autem Lacena. quod Athenens lib. x111. c. 293. scribit his verbis. Καὶ Bion δ' ὁ Βορυσθενίτης φιλόσοφος ἑταῖρος δὲ οἷος, Ὀλυμπίας Λακεδαίνας, ἀπ' οἷος Νικίας ὁ Νικαῖος ἢ τὰς τῶν φιλοσοφῶν διαδοχάς. Aldob.
6 Ταυτοῦ τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχόμεαι εἶναι] Eustathius in Commentariis ad hunc poetæ versum

Sentiens se vituperatum esse apud regem, atque ideo sic locutum, ad illum ait, Pater quidem meus libertus fuit, cubito te tergens (falsamentorum autem venditorum significabat) Borytheniensis genere, non habens faciem, sed in facie scripturam, acerbissimi domini tesseram; mater autem ex lupanari, nimirum quam iustus modi ducere potuit. Deinde pater nescio quid in rem publicanorum committens, cum tota domo venundatus est: Me adolescentulum haud inuentum orator quidam emit. Is moriens, mihi omnia reliquit. * Cujus ego libris crematis, omni-47 busque conceptis, Athenas concessi, ibique philosophatus sum.

Huius me esse patris, generis me gloriari huius.

Illa habui quae de me dicerem. Desinant igitur Perseus ac Philonides ea historiae tradere; me autem ex me ipso intueri. Et erat sanè Bion aliàs versatilis ingenio, et sophista callidus, plurimamque philosophiam vexare volentibus occasiones praeberat. In quibusdam verò civilis, et suavis, fastuque perfrui valens. Complura item reliquit commentaria, sed et sententias utiles et graves, ut illud; Cùm sibi probro daretur, quod adolescentem non sibi vendicasset, Non enim, inquit,

IIiadis Σ' hanc historiam tangens, Antisthenem pro Bione posuit, memoriae culpa. If. Casaub.
7 Perseus.] Stoicus de quo saepe Cicero mentionem facit. Aldob.
8 Sophistaeque ingenio multiplici.] Sophistam quoque cum Plutarchus appellavit, in libello, qui ἑταῖρος inscribitur, si modo is, de quo loquitur, idem est Bion, quod ego quidem existimo. Plutarchus tom. 2. c. 77. Idem.
9 Τῶν βουλομένων καθιππάζεσθαι φιλοσοφίας] Is qui voluit styrum acere in philosophiam, sive in quatuor philosophia. nam & Latinos sic loqui constat. If. Casaub.
10 Ἐν τισὶ δὲ καὶ πότιμος ἢ πότιμος, pro docti, de aqua proprie: sed ad alia quoque translatum. Ποτίμος λέγῃ τὸν ἀλεονόητον ἀποκαλιέσθαι, proverbiale Platonis dictum, ut ex illo notant viri de lingua Graeca, sed & omni literaturae genere meritis simi. Πότιμος igitur hic, quod aliis. Ἡδὲ δὲ γὰρ ἀφρον κικλήσθηται ἐν πολιταῖς: author elegantissimi, sed & sapientissimi poematis, quod Phocyl-

possibile est mollem casum hamo attrahere. 48 * Interrogatus aliquando, quisnam anxietate majore detineatur, Ille, inquit, qui se maxime cupit esse felicem et quietum. Rogatus an ducenda esset uxor; refertur enim et ad huc situs; Si quidem, ait, turpem duxerit, penam habebit: sin autem fors ipsam, conueniens erit. Stenochiton malorum omnium portum asserbat; si quidem ad ipsam cuncta confugerent. Gloriam anorum esse matrem. Pulchritudinem alienum bonum. Diuitias nervos verum. Ad eum qui agros suos devoraverat, Terra, inquit, Amphiarum absorbit, sed terram tu. Magnam aiebat, malum esse, ferre non posse malum. Arguebat eos qui homines, tanquam sensu carentes exirent; adirent autem tanquam sentientes. * Dicebat autem jugiter, Optabilis esse etatis florem alteri gratificari, quam alienum decipere.

Idis nomen vulgo praefert: de quo nos aliquando fortasse plura, ad ea que vir illustrissimus, in Animadversionibus Eulebianis. Verè quod observat de illo Diogenes, πικίλος & πολύτροπος in vita Bionis: ad factum & austeritatem (qualis hic describitur) promio: idem tamen intercedum γλυκύς, & ποτίμος; observari dignum. Hinc Plutarchus; ἐστὶν δὲ, οἷος, χαλκῶν, ὅσῳ καὶ ἀνίσταται, ὥσπερ οἶος, (de aqua, par ratio: ut in Epistola divi Jacobi legitur est:) καὶ ἀνίσταται τὸν αὐτὸν, ἰδὸν αἶμα, καὶ αὐτοῦτο ἰσχυρὸν καὶ ἰσχυρὸν πάλιν φανόμενος ἡλικίᾳ, (1. ποτίμος) ἀδύνατον τοῖς χρομῆσι εἶναι, καὶ βλαβερῶταται: in vita Platonis. At huc tamen sententia, palam remaneant ista quae sequuntur: καὶ ἀπολαῦσαι τύφου, ἑταῖρος; sed facile sanabilia, (ita requirente sententia) ἀποκαλιέσθαι τὴν ἀλεονόητον. Aldobrandini ex versione, προσέτις ad qualem; videntur quibus, in suo codice reperisse, aut ita legendum credidisse. Men. Casaub.
11 Ἀναστρέφεται γὰρ καὶ τὸτο ἐν αἰσῶν] Hoc addit Diogenes, quia Antistheni postea idem dictum tribuer, at A. Gellius Bionis, hominis sapientis & nobilis esse dicit: ut interdum mihi in mentem veniet, verendum esse ne A. Gellio hac in re memoria inopescit, in tanta praesertim nominum similitudine Bionis & Bionis. Contrarium mendum apud Plutarchum quodam loco observari, quem hic indicabo. Is igitur in Commentario τῶν δυνάτων, sic scribit: ὥσπερ Ἀργυρίωνος ὁ γήμων ἐπὶ Βιοντος ἐσχληθὲς πολλὰς, δεῖτα ἐπὶ Βιοντι τὰ πάντα καὶ ἀνίσταται, ubi legendum esse Bionos & Bionis assensus mihi spero viros doctos. Nam & ratio tempor congruit, & Diogenes quoque in huius vita Antigoni mentionem facit. If. Casaub.
12 Ἐξῆς πανὴν] Ἐθεβὲς Ἰσθμίου, hoc est, Furiam.

ῥὸν ἀγκίστρω ἐπισπάσθαι. * ἐρωτῆθείς ποτε τίς 48 μάλλον ἀγωνιά, εἶφη, Ὅ τὰ μέγιστα βουλο- μένος εὐηρεῖν. ἐρωτῆθείς εἰ γήμαι (ἡ ἀναβέβηται γὰρ καὶ τὸτο εἰς αὐτὸν) εἶφη, Ἐάν μὲν γήμης αἰσχρὰν, ἡ ἐξῆς πανὴν· ἀν δὲ καλὴν, ἐξῆς κενὴν. τὸ γήρας ἐλεγεν ὄρον εἶναι τῶν κακῶν· εἰς αὐτὸ γὰρ πάντα καταφεύγει. ἡ τῆς δόξας, ἐτῶν μήτερα εἶναι. ἡ τὸ κάλλος, ἀλλὰ τριῶν ἀγαθῶν. τὸν πλοῦτον, νεῦρα πραγμάτων πρὸς τὸν τὰ χάρια κατεδρακῶτα, Τὸν μὲν Ἀμφιάρων, εἶφη, ἡ γῆ κατέπιε, σὺ δὲ τὴν γῆν μέγα κακὸν. τὸ μὴ δύνασθαι φέρειν κακὴν. κατενόησθε δὲ καὶ τῶν ἡ τῶν ἀνθρώπων κατακαύτων μὲν ὡς ἀναίσθητους, παρακαύτων δὲ ὡς αἰσθητομένους. * ἔλεγε δὲ συνεχῆς ὅτι αἰρετώ- 49 τερον ἐστὶ τὴν ἄραν ἄλλω χαρίζεσθαι, ἢ ἄλλω-

fic Scaliger alicubi hunc locum rectè exponit. Idem.
13 Gloriam anorum esse matrem.] Ob eam, ut ego quidem opinor, causam, quia gloriam magnam qui consequuti sunt, hi vel mortui multis vivunt animis hominum in memoria, quo fit ut hoc pacto gloria anorum mater esse videatur. alioqui enim non gloria mater anorum, sed potius alicui gloriam efficiunt: neque enim agimus nisi in tempore, ex actibus autem nascitur gloria. Aldob.
14 Τὸν δόξαν, ἐτῶν μήτερα εἶναι] Imò, non mater, sed filia potius anorum. seu temporis, ἢ δόξας, ἢ pro gloria hic accipias: ut Aldobrandinus hic rectissime: qui tamen aliquid etiam tentat, ut sensus aliquis non incommodus adstruat. Si cui quod ille comminiscitur, facit satis: per mollicem; neque ultra querat. Alius dicam, pro ἰσῶν, videri legendum ἄνω. Notum illud Hesiodi: καὶ ἢ ἀρβωλαργὸς ἀνὴρ ἀνεῖ παλαιῖς, quod quidem verissimum: sed nec illud nimis, τὸν δόξαν, sive pro opinione capias, sive pro gloria: ἀπὸν μήτερα, quod aliis, sive philosophum, sive historicorum dictis confirmare, facit facile, si cui vacet inquirere. An δόξας, ἀπὸν ἰσῶν; quia ex bonis sanis, tranquillitas animi, quae ad vitam longam non parum confert? Unde & Proverb. Sal. xv. 10. sanctorum dicitur tranquillitas esse. Lector, ut ipse videatur. Mihi magis ad gustum, μετὸρ ἄνω, quam, μετὸρ ἰσῶν. Men. Casaub.
14 Pulchritudinem alienum bonum.] Quod ea magis alii fruuntur, quam qui pulchri sunt. Aldob.
15 Τῶν ἀνθρώπων κατακαύτων μὲν ὡς ἀναίσθητους, παρακαύτων δὲ ὡς αἰσθητομένους.] Aldobrand. (si tamen Aldobrandinus;) reprehendens eos qui homines quidem, tanquam sensu expertes, comburent: eosdem tanquam sentientes, comburent: quo sensu viderent alii: non observata certè verborum Graeco-

πρίας ἀποδέσσειν. ¹⁶ καὶ γὰρ εἰς σῶμα βλάπτουσαι καὶ εἰς ψυχὴν. διέβαλε δὲ καὶ τὸν Σακράτην, λέγων, ὡς εἰ μὲν εἶχεν Δικκιβιάδην κρείων, καὶ ἀπίετο, μάταιος ἦν· εἰ δὲ μὴ εἶχεν, οὐδὲν ἐποίει παράδοξον. ¹⁷ εὐκαλον ἐφασκε τὴν εἰς αἶδου ὁδὸν. ¹⁸ καταμύοντας γούν ἀπίετοι. τὸν Δικκιβιάδην μὲν φόμενος ἔλεγεν, ὡς νεὸς μὲν ὦν, τοὺς ἀνδρας ἀπάγει τῶν γυναικῶν. νεανίσκος δὲ γενόμενος, τὰς γυναῖκας τῶν ἀνδρῶν. ἐν τῷ δὲ τῷ ῥητορικῷ διασκόντων Ἀθηναίων, τὰ Φιλοσοφούμενα ἐδίδασκε. πρὸς οὖν τὸν αἰτιασάμενον ἐφη, ¹⁹ Πυρρὸς ἐκίμισα, καὶ κριβὰς ²⁰ παλῶ;

rim; ex diversa propositione seu compositione proprietate. Ex hac observatione verum sensum eruendum (si tamen vera haec lectio) quis, qui propius attendat, ita em dixerit. Solitos veteres, in apparationibus funeribus, aut in annuis, & solemibus parentalibus, multa ad regum mortuorum, velles, animalia; quae chara cuoque vivis fuerant; sed & hostes, & in bello captos, cremare, in omnibus istorum temporum historis exempla passim, quae docent. Id inter alios & Periander observavit, ut ex ejus Epistola, in vita à Diogene exhibita, constat: quod pluribus Herodotus, Historicorum mellitissimus, & antiquissimus, exequitur: cujus verba, in Notis ad Diogenem profert i. mac. patens; & rem totam fuse narrat. Notabit lector, tum Perianderum in Epistola; tum Herodotum; in Historia; eodem verbo κατακαίνω utos: pro quo alii, συγκακίαι; & συγκαταφάγησι. Sed nullum tamen magis proprium verbum (si omittam, quod venustatem sententiae conciliat hic) quam quod hic habemus, κατακαίνω. Quamvis enim in eundem locum conjicerentur, non temere tamen, ut cremandorum corpora contingeret: sed ad latus aliquod ignis, ne cineres confunderentur. Hoc igitur si probamus, scribendum, non ἀσθησιμῶν, sed ἀσθησιμῶν. Sed ut verum fatear, utrum optima sic sententia; non tamen verbis adeo congrua: quae potius id postulat, ut vel τὸ ἀσθησιμῶν, ad utrumque verbum, κατακαίνω, & συγκακίαι pertinere: vel ut relativum ἀσθησιμῶν (παρκακίαν δ' ἀσθησιμῶν) insertum esset. Quare Gallendi, viri clar. conjecturam (ita malo; Gallendi: quaquam ante vltas viri doctissimi Observatorem; ita nobis quoque visum fuisse, testari, si tanti, possunt amici, qui nostra quae ante biennium, quasi mox edenda paraveramus, viderunt: s) libens amplector, κατακαίνω τῶν τέρθεντι. Hoc igitur dicit, prodigio simile videri, qui ad sepulturam more solemni, rogo imponerentur, ut jam ἀσθησιμῶν, & sensus expertes omnibus: eosdem mortuos, & propriis amittunt, sed & conciditis (nam & in hoc ut) laetymis ita deseri, quasi qui sensum lacrymarum habere non alioquem; quae pro aliis funderentur; aut qui in dolore essent & digni la-

Corpore quippe atque animo laedi quid fecisset. Sed et Socratem in ius vocabat dicens: Nam si quidem Alcibiade opus habuit et abstinent, stultus fuit: sin vero opus non habuit, nihil magnum fecit. Facile esse dicebat ad infernum vitam: classis enim oculis illuc iri. Alcibiadem culpans, dicebat illum, dum esset adolescens, viros ab uxoriis, juvenem vero uxores à viris abduxisse. Rhodi Atheniensibus ad oratorium se exercentibus, philosophiam ipse docebat. Reprehendenti id cuidam, Frumentum, inquit, attuli, et hordeum

crymis. Hanc emendationem non parum confirmant Hipparchi Pythagorici, in praefationibus ἀποκατακαίνω (digno certe, quod quibus vitae tranquillitatis cordi, memoria mandent omnia) verba: Οἱ δὲ κλειότες (παρκακίαν, in Laertio) καὶ κατὰ φύσιν, πρὸς τὸ ἄρ' ἰσχυρῶν ἀφίλων τὸ ἀπαλλομενῶν, ἢ τῶ ἀσθησιμῶν περινοσθεῖαι. &c. Interpretis bii, hinc corrigendus. Hanc stultitiam exagitans & alii passim, ut Lucianus περι πικρίας, dignus qui legatur. Sed & παρακακίαν, quod viro doctissimo probatum, quamquam aliquando temerius, non improbaverim. Propertius inter alios: Nec fueris nomen Lassa vocare meum. Postremum hoc addam: etiam Aldobrandinum credidisse, aut suspicatum certe, τὸ παρκακίαν verum esse. In Romana enim editione, ad ultimum illud comburent, in ora positum, flevit: quod ab illo, flevit scriptum quidem, ab aliis ex imperitia in affine (scriptura quidem) flevit. ut alia multa in hac versione, mutatum fuisse, plus quam probable est. Mer. Calaub.

¹⁶ Sic enim corpori atque animo detrimendum asserit. Quasi qui voluntarie turpia patitur, eo ipso quod patitur, non male agat, neque etiam animo non nocent. Aldob.

¹⁷ Εὐκαλον ἐφασκε τὴν εἰς αἶδου ὁδὸν] Laertius de Lycone, qui po lagra laborans obierat. — βασιλῶν τούτων μάλιστα δ' ἴδω. Τὰς οὐσίας αἰδῶ μακρὸν ὄδω, ἢ πρὸς πένθος Ἀλλοτρίοις βασιλῶν, ἴδωμαι νυκτὶ κρη. If. Calaub.

¹⁸ Καταμύοντας γούν ἀπίετοι] Itaque etiam καταμύοντες, ἐσθησιμῶν χάρις, pro μοι usurpabant. Lucianus, καὶ μεγάλως ἐπιπλάσσει τρυφὴν πρὸς αὐτοὺς, ἢ ἢ ἴδω μὲν καταμύοντες. id quod etiam veterum nos alter sermo eleganter retinuit. Interdum vocem hanc subaudiendum relinquunt: ut ibidem Lucianus, καὶ πάλω τὸ, εἰς ἰ παρῶν. Idem.

¹⁹ Frumentum attuli, U hordeum vendam?] Cum interrogantis nota legendus est locus iste, ut sententia eliciatur concinna. Aldob.

²⁰ Παλῶ] Legitur etiam cum interrogantis nos vendam?

50 vendam? *Dicebat eos, qui essent apud inferos, magis profecto cruciandos, si integris, quam si perforatis valis aquam ferrent. Orante illico verbo quodam, ut sibi opem ferret, Satis, inquit, tibi faciam, si internuntius ad me miseris. ipse vero non veneris. Navigans cum perditis hominibus, in latrones incidit. Dicitibus illis, Peribimus si agnoscamur, At ego, inquit, nisi agnoscamur. Elationem esse asserbat profectus impedimentum. Ad divitem fordium, Non, inquit, hic substantiam possidet, sed ab ea ipse possidet. Tenaxi abest opum, ut suatum, habere curiam; vixit ex eis, ut ex alienis, nihil capere utilitatis Fortitudine, inquit, cum sumus juvenes, utitur: ut cum senescere incipimus, prudentia valeamus. *Tantum vero prudentiam à virtutibus ceteris differre asserbat, quantum visum ab aliis sensibus. Dicebat non esse exprobandam sinceritatem, ad quam omnes pervenire cupimus. Invidio quidem subtrilli, Nestio, inquit, utrum tibi malum, an alteri bonum contigerit. Imprietatem pessimum esse dicebat consubernalem fiduciam.

*ἔλεγε τοὺς ἐν αἶδου μάλλον ἀν καλὰ ζῆσθαι, εἰ σο ἀλοκλήροις καὶ μὴ τετρημένοις ἀγγυαῖς ὕδρω φέραι. πρὸς τὸν ἀδολέσχην, λιπαροῦντα συλλαβέσθαι αὐτῶ: Τὸ ἰκανὸν σοι πένησι, Φρίσιν, εἰς παρακλήτους πέμψης, καὶ αὐτοὺς μὴ ἔλθης. πλείων μετὰ πονηρῶν, λιποταῖς περιπέτες. τῶν δὲ, Ἀπολόλαμεν, εἰπόντων, εἰς γνωσθῶμεν. Ἐγὼ δὲ, Φρίσιν, εἰς μὴ γνωσθῶμεν. τὴν δὲ οἰσὴν ἔλεγε προκοπῆς ἐγκοπῆν. πρὸς πλουσίον μικρολόγον, Οὐχ οὗτος, ἐφη, τὴν οὐσίαν κεύκτηται, ἀλλ' ἡ οὐσία τοῦτον. ἔλεγε τοὺς μικρολόγους, τῶν μὲν ὑπαρχόντων ὡς ἰδίων ἐπιμελεῖσθαι ὡς δὲ ἐξ ἀλλοτρίων, μηδὲν ἀφιελίσθαι τῇ μὲν ἀνδρεία νέους ὄντας ἐφη χρῆσθαι, τῇ δὲ Φρονήσει γηράσκοντας ἀκμάειν. *τοσοῦτον διαφέρει τὴν Φρόνησιν τῶν ἀλλῶν ἀρετῶν, ὅσον τὴν ἔρασιν τῶν ἀλλῶν αἰσθησιμῶν. **μὴ δύνει φασκεν ἰνεῖδ' εἰν τὸ γῆρας, εἰς δ', ἐφη, πάντες εὐχόμεθα ελθεῖν. πρὸς τὸν βασιλικὸν ἐσκυθρωπακίτω, Οὐκ οἶδα, ἐφη, πότερὸν σοι κακὸν γένηεν, ἢ ἄλλω ἀγαθόν. τὴν δυσσεβίαν πονηρῶν ἔλεγεν εἶναι συγκακίαν τῇ παρρησίᾳ.

et post παλῶ. pro quo habetur & πικράτω. Henr. Steph.

²¹ Τὴν δὲ οἰσὴν] Id est, τὸ αἰσθῆαι ἑαυτὸν εἶναι τινὰ, vel, τὸ μὴ γινώσκῃ ἐφ' ἑαυτῶ, ut elegantissimè Græci loquuntur. Inde αἰκατίας, ἀπὸ τοῦ φρασματος. If. Calaub.

²² Μάθω ἰσχυρῶν τὸ γῆρας, ἐφ' ὃ πάντες εὐχόμεθα ελθεῖν] Antiphanes apud Stobæum de senectute, Οἱ πάντες ἐπιθυμοῦσιν, ἀπ' ὃ ἔλθω ποτὶ, Ἀνασθ', οὐκ ἴστω ἀχρηστοὶ φροῖ.

Notus est Ciceronis in Catone majoris locus. Idem.

²³ Τὴν δυσσεβίαν, πονηρῶν ἄλλῶν εἶναι συγκακίαν τῇ παρρησίᾳ.] Appositè, ut nihil magis, proferre ex Plutarcho locum vi doctissimus, & ex illo doctissimus, pro δυσσεβίαις, hic emendat. Laudo; nec aliter possum. Quid tamen ab aliis pro recepta lectione non improbabiler, (si quid tale se offerat,) asseri possit; non abs se fuerit paucis hic expendere. Mominis magis, non ad eo facile sibi persuaderi poterit. Quid enim, dicit aliquis; quod de ἰσχυρῶν ab alio dictum pleris noverat; id ad δυσσεβίαις, ἴδων verbis, ut de illa non minus appositum & verum, translulerit Bion? Præcipue, qui posteriorem versum, quia non conveniebat illi proposito; consulto videatur omisisse. Δυσσεβίαις autem hic intelligimus, impietatem, in genere: vitam per flagitia & scelera traductam. Ois παλῶ καὶ διὰν παρακατα (verbis uttor Aristotelis)

καὶ διὰ μοχθηρίας μωροῦνται. quorum misera conditio, perpetuis conscientiae flagellis agitantur; ab Aristoteli, in Ethicis: à Juvenale, Sat. xiii. à multis aliis veteribus, pulchre describitur. Tale quoque Pisonem illum Consularem. Cicero nobis exhibet: εἰς consuetudinem omnia; quicquid incerserit, timefcentem; diffidentem suis rebus; sine voce; sine libertate (ἀπαρρησιώτως) sine auctoritate; horrentem, trementem. Si quis obiciat, homini atheo, qualis Bion, non adeo convenire tale dictum: nihil dicat: cum & Epicuræ, sceleris B conscientia rebus, ut Ciceronis utar verbis, reformidarent. Ego tamen, ut aliter sentiam, maxime me mover hoc, quia doctissimus Bion exprobatam (ut ab Antigono iusto vitæ, Τὴς πρὸς εἰς ἀσθησιμῶν, πρὸς τὸ πάλω, ὅτι ταῦτα; & quæ ibi sequuntur) hanc ab illo querelam expressisse, valde verisimile est. Unde autem venit hæc mutatio (non enim fortuitum scribere παρακατα, seu σφάλμα crediderim:) non adeo difficile fortasse divinare. Qui enim (Christianus utique lector) in Chrylostomo; (fortasse & alius sed Chrylostomo præcipue, apud quem toties occurrit:) παρρησίας, pietatis & bonorum operum fructum esse, legerat; probable est illum, ita hic quoque, utur aliter exhibentur Codices, legi debuisse creditisse: & ut crederet, emendasse; aut emendare certe creditisse. Est autem παρρησία, Chrylostomo, similibus, qui prope sum inimici, lo-

24 Δουλοὶ γὰρ ἄνδρα, καὶν θρασυτομίας τις ἦ-
 τούς Φίλων, ὅποιος ἂν ᾧσι, συντηρεῖν ἵνα μὴ
 δεκαήμερον πονηροῦς κεχρήσθαι, ἢ χρηστοῦς παρη-
 τῆσθαι. οὗτος τὴν ἀρχὴν μὲν παρητεῖτο τὰ Ἀκα-
 δημεικὰ, καὶ ἔν χρέινον ἦκουε Κρατήτος· εἰτ' ἀ-
 νείλετο τὴν Κυνικήν ἀγωγὴν, λαβὼν τριβωνα καὶ
 52 πῆραν. * καὶ τί γὰρ ἄλλο μετεσκεύασεν αὐτὸν
 πρὸς ἀπάθειαν; ἐπειτα ἐπὶ τὰ Θεωδωρία μετῆλ-
 θε, διακούσας Θεωδώρου τοῦ ἀβέου, κατὰ πᾶν
 εἶδος λόγου σφιστευέντος. μεθ' ὃν Θεοφράστου
 δὴκουσε τοῦ περιπατητικοῦ. ἦν δὲ καὶ θεατρικός,
 καὶ πολὺς ἐν τῷ γελῳῷ διαφερόσας, Φορτικοῖς
 ὀνόμασι κατὰ τῶν πραγμάτων χρώμενος. διὰ
 δὴ οὐκ τὸ παντὶ εἶδει λόγου κεκράσθαι, Φασὶ
 λέγειν ἐπ' αὐτοῦ 25 τὸν Ἐρατοσθένη, 26 ὡς πρῶτος
 Βίων τὴν Φιλοσοφίαν ἀνθινὰ ἐνέδυσεν. εὐφύης
 γὰρ ἦν καὶ παροῦσας· εἰς ἔστιν αὐτοῦ καὶ
 ταῦτα,

27 Ὡ πέπον Ἀρχύτα, ψαλληγενές, ἐλθού-
 τυφε,
 28 Τῆς ὑπάτης ἐρίδος πάντων ἐμπειροτάτ' ἀν-
 δρῶν.

53 * καὶ ἔλωσ καὶ μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν διέπαι-
 ζεν. ἦν δὲ πελυτελής. καὶ διὰ τοῦτο πόλιν ἐκπέ-
 λεως ἤμειβεν, ἐνίοτε καὶ Φαντασίαν ἐπιτεχνώ-
 μενος. ἐν γούν ἴσθαί τοὺς ναύτας ἐπεισε σχολα-
 στικὰς ἐσθῆτας ἀναλαβεῖν, καὶ ἀκολουθήσαι

cis; fiducia nata ex bona conscientia: & ita b. m. par.
 interpretabatur. Talis autem παρρησίας exempla, &
 restes voces, etiam apud Ethnicos, qui pie & sancte
 (ut erat captus) vixerunt, occurrunt: qualis est illa
 insignis, incomparabilis Imperatoris, & Philosopherum
 sapientissimi, Marti Aut. Antonini: Non sic deos
 colimus, nec sic vivimus, ut ille nos vinceret. Met.
 Calaub.
 24 θρασυτομίας] Plutarchus hunc versum asserens
 legit θρασυτομίας. H. Steph.
 25 Ideo Eratosthenem.] Philosopherum, quem Eu-
 sebius in cheton. Olympiadē cxli. cognitum esse scri-
 bit. Aldob.
 26 Σε πρῶτος Βίων τὴν Φιλοσοφίαν ἀνθινὰ ἐνέδυσεν
 Idem Eratosthenis de Bione dictum refert & Strabo
 libro primo: cuius verba eo auctorem libentius, quod
 nisi vehementissimè fallor, locus ille corruptus est,
 & nondum à quoquam correctus. ait igitur Strabo de
 Eratosthene, Ἀπὸλλῶς τὸ αὐτῷ πρῶτος ἵσθαι καὶ Βίων, ὃ
 φησι πρῶτος εἶναι τῶν περιβαλλῶν σοφίαν. atque hanc

Vitium domabit quamlibet serox se ir.
 Amicos qualescumque sint oportere sibi
 ne videamus vel malis usi, vel devotasse bo-
 nis. Is in principio Academiae instituta
 aspernabatur, quo tempore Cratetis audi-
 tor erat, deinde Cynicum elegit institu-
 tum, sumpto pallio, et pera. * Nam 52
 quid illum aliud ad eam animi constantiam
 traduxit? Demum verò se ad Theodoriam
 transtulit, Theodori impii auditorium
 frequentans, qui omni orationis genere
 uti solebat in dicendo. Post hunc verò
 Theophrastum peripateticum audivit. Er-
 rat autem et spectatorium studiosus, ri-
 sumque movere auditoribus maxime per-
 tens. Quia verò orationem suam omni di-
 cendi genere temperaverat, ajant Erato-
 sthenem dixisse de illo, Variis omnium
 Bion philosophiam primo orationis flore
 vestivit. Erat illi item et imitandis in alium
 sensum verbis ingenium præcipuè ac-
 commodatum. Ejus sunt illa,
 O tonen Archyta, mitidogus boatule fysi,
 Litibus et cantu superas dicacibus omnes.
 * Sed omnino et Mulicam et Geometriam 53
 pro ludo habuit. Apparatus quoque ma-
 gnifici ac pretiosi erat studiosus, atque
 ideo ex urbe in urbem sæpe migrabat. In-
 terdum et ostentationem arte mollebat.
 Nam Rhodi nautis perfunctus, ut sumpta
 scholari velle se frequerentur; cumque his

lectionem retinet Xylander: quod miror, quum præ-
 ferriam Diogenem laudet, ex quo facile erat intellige-
 re legendum esse apud Strabonem, ὃ φησι πρῶτον ἀν-
 θινὰ περιβαλλῶν σοφίαν. Dicebat enim Eratosthenes,
 Bionem primum fuisse qui philosophiam picta ac flori-
 da veste induisset: causam hujus dicti asserit Laërtius,
 διὰ τὸ παντὶ ἰδὲ λόγον κεκράσθαι. ἀνθινὰ appellat
 τὴν ἀνθινὴν ἐσθῆτα. & ita etiam Cicero loquitur. Sed
 quid si legamus in utroque scriptore ἐσθῆτα? nam ian-
 thina, quorum in Juris libris sit mentio, sunt ai ian-
 θιναι ἐσθῆτας. Sanè mutus secesserimus à vulgata lectio-
 ne. If. Calaub.
 27 Ὡ πέπον Ἀρχύτα ψαλληγενές, ἐλθούτυφε] Ex
 illo Hom. II. γ.
 Ὡ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ μαργαρίτης ἐλθούταίμοι.
 Idem.
 28 Τῆς ὑπάτης ἐρίδος πάντων ἐμπειροτάτ' ἀνδρῶν]
 Homerus,
 Ἢς ἐν Πολυίῃ, πρῶτος ἐκπαύλουτ' ἀνδρῶν.
 Idem.

ingressus gymnasium conspicuus fuit. Con-
 suevit et adolenteses sibi adoptare, ut eis
 et ad voluptatem abuteretur, et ab eo-
 rum benevolentia protegeretur. Sed et
 sui vehementer amans fuit, semperque
 illi in ore erat, Amicorum cuncta commu-
 nia. Idcirco et nemo illius discipulus in-
 scribitur. cum tot habuerit sui auditores.
 Quosdam verò ad impudentiam provexit.
 54 * Unde et Betio, quidam ex familiari-
 bus suis, aliquando ad Menedemum di-
 xisse fertur, Equidem ò Menedème noctu
 Bioni conjungor, nihilque indignum mi-
 hi passus videor. Multa etiam scelestius
 congrediventibus colloquebatur. Hæc au-
 tem ex impii Theodori disciplina hauserat.
 Postremò incidens in malam valetudinem,
 ut dixerunt qui erant in Chalchide; illic e-
 nim et vitam finivit; ligaturas suscipere
 inductus est, et penitentiam agere super
 his quæ peccarat in deum. Eorum verò in-
 opia quibus infirmorum cura erat, dirè
 cruciatus est, quoad Antigonus duos illi
 famulos misit, secutique sunt eum in sel-
 la, ut Phavorinus tradit in omnimoda hi-
 storiam. Sed hic quoque vita excellit. Illum
 nos ita perfrinximus.

55 * Bionem Borsythenitem, quem Scythica
 tellus produxit,
 Dixisse audivimus, revera nihil esse Deo.

29 Καὶ πολὺς ἐγκείμενος τῷ, Κοινὰ τὰ φίλων]
 Aldobrand. sæpeque illud ἠμύραβας; Amicorum com-
 munitia. Ambros. Semperque illi in ore erat, Amico-
 rum cuncta communia. Non exprimis vim verborum
 Græcorum, nisi addas, cuncta: aut ita saltem, Quo
 amicorum, communia. Cæterum hoc dictum non
 bene convenire illi merito videatur, qui φιλοσοφίας
 fuisse ἰσχυροῦς, ante perhibetur: nec sanè id dicit
 Laërtius; sed planè contrarium. Est enim πολὺς ἐγ-
 κείμενος τῷ, ἄριστον ἀνεγέλαβαν: contradiκτικῶς. De
 verbis usum in hanc sententiam, non est quod quicquam
 dubitet: & Laërtius ipse, si bene memini, alibi quo-
 que usurpat. Nec iste solus (Bion scilicet) qui veteri
 hinc verbo, cuius alii Pythagoram, alii alios autho-
 res faciunt, intensior fuit: ἀποστατοῦν γὰρ εἶναι τὸ
 ταπεινὸν, εἰ ἢ ἀπίστον, αὐτῷ φίλων discrete solitus Epi-
 curus. Sed ita tamen Epicurum intellige, ut illos tan-
 tum reprehendat, qui hoc præcepto nisi Pythagoræ,
 nihil cuiquam proprium esse volebant: sed καὶ οὐσίας,
 in cuiusnam confertur, in quas vis omnium æquum
 esset. Nam alioquin κοινικὸν fuisse Epicurum erga
 amicos, sed & ejus plerisque sectatores inter se; fa-

αὐτῷ· σὺν οἷς εἰσβάλλων εἰς τὸ γυμνάσιον, πε-
 ρίβλεπτος ἦν. εἰάθει τε νεανίσκων τινῶν υἰοθεσίας
 ποιέσθαι, καὶ εἰς τὸ ἀποχρηθῆναι αὐτοῖς ἐστῆτας
 ἠδονάς, καὶ ὅστε Φυλάττεσθαι ὑπ' εὐνοίας αὐ-
 τῶν. ἀλλὰ καὶ Φίλωνος ἦν ἰσχυροῦς, 29 καὶ πο-
 λὺς ἐγκείμενος τῷ, Κοινὰ τὰ φίλων. παρ' ὃ καὶ
 οὐδὲς μαθητῆς αὐτοῦ ἐπιγράφεται, τοσοῦτων
 αὐτῷ σχολασάντων καίτοι τινὰς εἰς ἀναίσχυ-
 ρίας προῆγεν. * ὁ γούν Βητιῶν, εἰς τῶν συνήθων 54
 αὐτῷ, πρὸς Μενέδημον ποτὲ λέγεται εἰπεῖν, Ἐ-
 γώ τοι, ὦ Μενέδημε, νύκτωρ συνδόξομαι Βίωνι,
 καὶ οὐδὲν ἀτοπον δοκῶ γε πεπονθῆναι. πολλὰ δὲ
 καὶ ἀθεώτερον προσφέροτο πρὸς ὀμιλοῦσι, τοῦτο
 Θεωδώριον ἀπολαύσας. καὶ ὕστερον ποτὲ ἐμπε-
 ρῶν εἰς νέσον, ὡς ἐφασκον οἱ ἐν Χαλκιδί, αὐτόθεν
 γὰρ καὶ κατέστρεψε) περιπάτω λαβεῖν ἐπίεσθαι,
 καὶ μεταγινώσκων ἐφ' οἷς ἐπλημμέλησεν ἐς τὸ
 θεῖον. ἀπορία δὲ καὶ τῶν νοσοκομούντων δεινὰς διε-
 τίθετο· ἕως Ἀντιγονος αὐτῷ δύο θεράποντας ἀπέ-
 στειλε. καὶ ἠκολούθει γε αὐτῷ ἐν Φορέϊα, καθὰ
 Φησι Φαββαρίνος ἐν παντοδαπῇ ἰστορίᾳ. ἀλλὰ
 καὶ ὡς κατέστρεψε, καὶ ἡμεῖς αὐτὸν οὕτως ἠτια-
 σαμεθα.

* 30 Βίωνα τὸν Βορυσθενίτην, ὃν ἔφυσεν ἡ Σκυ- 55
 θίς αἰα,

λέγειν ἀκούομεν θεοῦ ὡς οὐδὲν εἰσιν οὐτως.

tis norum est. Hinc tamen ansa Cicroni ad Treba-
 tium iureconsultum (qui ad Epicuri caltra transiisse
 narrabat); scribendi: Quod mihi statim commune
 dividendo, quum commune nihil possit esse apud eos, qui
 omnia voluerunt sua metiuntur? Met. Calaub.
 30 Βίωνα] Hi versus in superiori editione, non in
 certa spatia distribui, sed solute orationis more cri-
 pti erant. Quum autem videremus quibus lambico di-
 metto Anacreonticum subiungitur, placuit eos quo
 vides modo distingueret. Sed occurrerunt postea apud
 Aristophanem hujusmodi versus copulati, veluti in
 Ranis,
 Ἐπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἰσθῶν, οὐδὲν παρῶν ἀμάρτιν.
 Ἀλλ' ἔλεγες ἢ γυνὴ τί μοι καὶ δούλος οὐδὲν ἦτορ;
 καὶ ἰσοπέτος, καὶ παρόντος, καὶ γυναικὸς. Αἰ. εἰτα
 δὲτα
 Οὐκ ἀποθανῶν εἰ ταῦτα χρεὶν τομῶντα; Εὐ. καὶ τὴν
 Ἀπίλλω.
 Ubi animadvertet etiam, recipere Anacreonticum
 interdum alios pedes quam apud Anacreontem so-
 leat. ut in hoc quarto vides esse tribrachyū. Quod fa-
 cilis perspicitur, si separaretur, hoc modo,
 K K 2

Κ' εἰ μὲν τὸ δόγμα τοῦτ' ἔχον ἐμμενεν, ἢ ἀν-
 εἰκος
 λέγειν, Φρονεῖ ὅπως δοκεῖ· κακῶς μὲν, ἀλλ'
 εδοξε.
 Νῦν δ' ἐς νόσον περὶν μακρὰν, καὶ μὴ θάνη
 δεδιωκώς.
 Ὁ μὴ θεούς εἶναι λέγων, ὁ κηρὸν οὐδὲ βλέψας.
 36 * Ὁ πολλὰ χλευάσας βροτοῦς, εἴπερ θεοὺς
 ἔβουον.
 Οὐ μῦθον ἐσχάρης ὑπερ, βωμῶν τε καὶ τρα-
 πείης.
 Κρίσση, λίπει, θυμῷσι, θεῶν ἔδαισε ρίνας.
 Οὐδ' εἶπε μόνον Πλάτων, σύγγνωτε τοῖς πρῖν
 ἀλλά.
 31 Καὶ γὰρ δῶκεν εὐμαρῶς τράχλην εἰς ἐπα-
 δην.
 Καὶ σκυλίῳν βραχίονας πεπεισμένους γ' ἔδησε.
 37 * Ἐάμῳν τε καὶ κλαδὸν δάφνης ὑπερ θυρήν ἔ-
 θηκεν.
 Ἄπαντα μᾶλλον, ἢ θανεῖν, ἔτοιμος ἀν' ὑποῦρ-
 γειν.
 Μωρὸς δ' ἐς ἠβελὲν τινος μισθοῦ τὸ θεῖον εἶναι.
 Ὡς τῶν θεῶν ὄντων, ὅταν βίῳν βέλῃ νομίζεν.
 Τεῖ γὰρ μάτην Φρονεῖν, 32 ὅτ' ἢ ἅπας ὁ λέμ-
 βος ἀνθρώπων,
 Τὴν χεῖρα τεινῶς, αἰδέσθαι, χαῖρ' εἶπε, χαῖ-
 ρε Πλουτέυ.

Ὁμοῦ ἀποβαλεῖ τε πύστα χρῆν
 Τελμῶστα μὲν τὸν Ἀπύλλου.
 Paulo ante versum cuiusdam anapæstum etiam ad-
 hibuerat. Tales porro versus apud eundem habes &
 in aliis comædiis. Nunc igitur tuum fuerit (si vide-
 bunt) hos quoque eodem modo copulare, ita scri-
 bendo.
 Βωμῶν τῶν βροτοῦσι, ἔδαισε ἢ Σαυθὲν αἰα,
 Λίπει ἀκαίρως θεῶν ὡς οὐδὲν εἶναι ὄντας.
 Κ' εἰ μὲν τὸ δόγμα τοῦτ' ἔχον ἔμμενεν, ἢ ἀν-
 εἰκος, &c.
 Identique in cæteris. Animalverte autem in primo,
 Andæronium duos anapæstos recipere. At hic versus,
 Περὶ τεινῶν εἶδος,
 non video quomodo ferri possit: quum peritichium mi-
 nimè locum habere hic sciamus. Fortassis autem re-
 stituti possit inferendo particulam γη: hoc modo, Περ-
 τεινῶν γ' εἶδος. Nisi potius περὶ τεινῶν scriba-
 tur, adverbialiter: quod tamen durius videri hic possit.
 Hem. Steph.

Ac si quidem id dogma tuæi perstiteris et
 merito dicendus esset
 Sensisse ut visum fuisset, etsi malo visum
 esset.
 At nunc cum in longum morbum incidis-
 set, ac mori portimesceret:
 Qui deos non esse dixerat, qui sanum non
 viderat:
 30 Mortalibus qui illustrat dam dicit im-
 molarent:
 Non pro fœco solum, arisque ac men-
 sa,
 Nivore, adipe, thuroque decorum naves
 implent.
 Nec solum, Peccavi, dixit, delictis
 parcite;
 Sed et anui collum facile porrexit ex-
 cantandum:
 Brachiaque lovis perclusus devinxit.
 31 Rhamniumque et lauri ramum janue
 37 imposuit:
 Cuncta administrare magis quam mori
 paratur.
 Stultus qui mercede voluerit deos esse:
 32 Quasi tunc essent, cum illos Bion de-
 mum esse arbitratetur.
 Ergo nequicquam sapiens cum lembus erat
 carbo totus,
 Tendens manum, Salve, inquit, Pla-
 to, salve.

31 Καὶ γὰρ δῶκεν εὐμαρῶς.] Existimo Bionem quod-
 dam sutorum scriptorum loco quæ omnia interioriunt,
 eos rississe qui existimarent ista ἐπιεικῆτα aliquam habe-
 revim. Sanè apud Plutarchum Bionis locus extat, unde
 hoc videri posse colligi. Sic ille in Commentario de
 superstitione, αὶ δὲ γρηῖς καὶ ἀσέβητοι ἀπὸ τῶν
 εἰν ὁ βῖον, ὁ εἰ δὲ τὸ γρηῖον αὐτῶν περιλάττωσι φησὶ
 σοὶ καὶ περὶ αὐτοῦ. Eleganter igitur Diogenes ad
 Bionis verba respiciens, cum rideat, & inconstantiam
 scerèb accusat, atque hoc absque Plutarcho fuisse,
 nunquam in mentem venire potuisset. Lege autem hic
 περὶ τεινῶν non περὶ τεινῶν quod est ineptum. H.
 Casaub.
 32 ὅτ' ἢ ἅπας ὁ λέμβος, ἀνθρώπων.] Quid sibi videt
 his verbis Laërtius, verat nos curiosius inquirere vir
 doctiss. Hadrianus Junius, in Notis ad Illustrium ad
 adeo desperasse videtur de vero sensu erucendo. Lau-
 danda viri doctiss. modestia, præ multorum audaciâ,
 qui dum ingenii famam affectant, funiles conjecturas,
 nulla probabilitate nixas, lectoribus obrudentes, as-

38 * Decem verò Biones fuerē. Primus qui
 Pherecydi Syro contemporaneus fuit, cu-
 jus duo feruntur libri. Est autem Procon-
 nensis. Secundus Syracusanus, qui artes
 rhetoricas conscripsit. Tertius, hic ipse.
 Quartus, ex Democriti familia, et ma-
 thematicus Abderites, qui Attice scripsit,
 et Ionice. Hic primus esse dixit regiones
 quasdam, ubi esset sex mensium nox, et
 totidem dies. Quintus, Solensis, qui con-
 scripsit Æthiopica. Sextus, rhetoricus,
 cujus feruntur libri novem Masaram in-
 scripti. Septimus, lyricus poeta. Octa-
 vus, Milesius sculptor, cujus et Polemo
 meminuit. Nonus, poeta tragicus ex his
 qui Tarfici dicuntur. Decimus, itidem
 sculptor Clazomenius, sive Chius, cujus
 et Hipponax meminuit.

* γεγονάσι δε βῖωνες δέκα. πρῶτος, ὁ φερεκύδης 38
 τῷ Συρίῳ συνακράσας, οὗ φέρεται βιβλία 11 δύο,
 ἑστὶ δε Προκοννήσιος. δεύτερος, Συρακούσιος, τέ-
 χνας ρητορικὰς γεγραφῶς. τρίτος, ὁ αὐτὸς εὐ-
 ρύτος. τέταρτος, Δημοκριτεῖος, 31 καὶ μαθηματικὸς
 Ἀβδηρίτης, Ἀττικῶν γεγραφῶς καὶ ἰαδικῶν. οὗτος
 πρῶτος εἶπεν εἶναι τινὰς αἰχμαίσεις, ἐνθα γίνεσθαι ἐξ
 μηνῶν τὴν νύκτα καὶ ἐξ τῆν ἡμέραν. 32 πέμπτος,
 Σολεῦς, Ἀθησικῶν γεγραφῶς. ἕκτος, ρητορικὸς,
 οὗ φέρεται ἑνὲά βιβλία Μεσσηνῶν ἐπιγραφομένων.
 ἑβδόμος, μελικὸς ποιητής. ὄγδοος, Μιλήσιος ἀν-
 δριαντοποιός, οὗ μνησθαι καὶ Πολέμων. ἐνάτος,
 ποιητὴς τραγωδίας τῶν Ταρσικῶν λεγομένων.
 δέκατος, ἀγαλματοποιός, Κλαζομένιος, ἢ Χίος,
 οὗ μνησθαι καὶ Ἰππώναξ.

tem infamant Criticam. Cur tamen hic desperemus
 causam non video. Αἰαίος, idem quod λαίμας; id est,
 λάμνη, φάμνη; Helychio: nec erratum esse in scri-
 ptura, litterarum series docet. T3 ß autem per pleo-
 nasmum, (ut Dialectos omittam) præcipue post
 litteram μ. inferi saepe solere, docent Grammatici,
 & exemplorum copia. Solere autem saucer, uleeribus,
 seu tumoribus inficari, qui si non abstrahis proprie-
 apud medicos: à Poëta tamen ob summum, vel ar-
 dorem, vel ariditatem, non improptèr ita nuncupari
 poterunt: haud agrè concessurum putem quolibet.
 Et fortasse de non abfimi Martiali alicubi: Indignas
 promerere possis cum sebida fauces, &c. Ceterum, quod
 λαίμας, pro λαίμας adstruimus ex Helychio: non eo
 spectat, ut ita scripsisse Laërtium velimus: sed id tan-
 tum; partim ex vetere scriptura; partim ex ambigua
 quæ apud multos obtinet, & dudum est, cum obti-

nuit, pronuntiandi ratione; simplices litteras cum
 diphthongis (quando & Thucydidis Historici etate,
 λαίμας, & λαίμας, ex ea ratione, in Oraculo, dubi-
 a:) confundentium; facilem lapsum fuisse. Mer.
 Casaub.
 33 δύο] Post δύο quidam cod. addunt ἰαδικῶν (pro
 qua voce perperam in quodam est τὰδ) & post γεγρα-
 φῶς, ita scriptum est in ilidem, ἰαδικῶν καὶ οὐτο. τρίτος
 ὁ εὐρύτιμος φιλόσοφος, τίτατος, &c. Hem. Steph.
 34 Καὶ μαθηματικὸς Ἀβδηρίτης] Bionem quendam
 alitrologum laudat Strabo. & de eodem, ut opinor,
 sic Helychius: ἕκων ἄλλος Ἀβδηρίτης, ἔγραψε τὴν
 ἰαδικῶν ἰατρικῶν, ἐνθα γίνεσθαι ἐξ μηνῶν τὴν νύκτα, καὶ ἐξ τῆν
 ἡμέραν. H. Casaub.
 35 Πηλεῖος Σολεῦς Ἀθησικῶν γεγραφῶς.] Hic & ab
 Athenæo laudatur, & videtur à Varrone inter rei ru-
 ræ scriptores recenseri. Idem.

LACYDES.

Λ Α Κ Υ Δ Η Σ.

59 Lacydes Alexandri filius Cyrenæus,
 novæ Academiæ princeps, Arcefi-
 laique successor fuit, vir eximia severita-
 tis, qui instituti sui non paucos habuerit
 æmulos, qui ab adolescentia summè stu-
 diosus, et pauper quidem, sed gratis
 admodum atque in sermone jucundus.

* Λακύνδης Ἀλεξάνδρου, Κυρηναίος. οὗτος ἐ- 59
 στω ὁ τῆς νέας Ἀκαδημίας καταρξῶς, Ἀρ-
 κησίλαον διαδέχσαστος. ἀνὴρ σεμνότητος, καὶ
 οὐκ ὀλίγους ἐσχηκώς ἑλλησάτας. Φιλόποιος τε ἐκ
 νέου, καὶ πηγῆς μὲν, ευχαριστῶ δ' ἄλλως καὶ ευμολος.
 1 Hic ille est novæ principis Academiæ.] Novam A-
 cademiæm dicit, quam S. Augustinus tertiam vocat,
 quanequam ille hujus Academiæ non Lacydem, sed
 Carneadem auctorem nominat, ut ex ejus verbis
 licent, proxime à Lacyde solo retenta est. Plutar-
 chus Ἀρκησίλαου γρηῖμος appellat in libro πῶς ἂν τις
 διακρίνηται τὸν κἀκα τοῦ φίλου. Aldob.